

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE! ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE!

KLASSEKAMPEN

Kr. 1,00 MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS Nr. 6—1970

STØTT SAUDA- ARBEIDERNE KAMP!

Streiken i Sauda har blitt langvarig. De underbetalte ovnshusarbeidernes rettferdige krav om garantier for skikkelige lønnsforhold har hittil blitt blankt avvist av bedriftsledelsen og dens amerikanske oppdragsgivere. Men Sauda-arbeiderne har sagt klart ifra at de i denne situasjonen ikke akter å gi opp kampen. De krever rett og slett en betaling for et hardt og helsefarlig arbeid som det er mulig å leve av. Derfor gikk de til streik, og derfor er de innstilt på å fortsette kampen helt til den blir kronet med seier.

Mot seg har de streikende arbeiderne mektige fiender. Electric Furnace Products (EFP) er ingen norsk-eid bedrift, den tilhører det monopol-kapitalistiske Union Carbide-konsernet i USA. Ovnshus-arbeidernes streik er derfor rettet direkte mot USA-imperialismens utbytting av norske arbeidsfolk. Sammen med EFP-ledelsen og Union Carbide — mot Sauda-arbeiderne — står arbeiderne «egne» toppledere i forbund og LO-sekretariat.

Men med seg mot kapital og klasseforrædere har ovnshus-arbeiderne enda mektigere venner. I Sauda har permiterte arbeidskamerater, arbeidernes koner,

ja hele den arbeidende befolkning sluttet massivt opp om de streikendes krav og kamp. Fra bedriftsklubber og fagforeninger, studentgrupper og ulike organisasjoner over hele landet meldes det om støtteerklæringer og innsamlinger til streikekassa. Fra Kiruna-arbeiderne har det kommet solidaritetserklæringer og støtte.

Ovnshus-arbeidernes kamp er rettet mot elendige lønnsforhold ved deres arbeidsplass. Men samtidig er streiken en del av hele det arbeidende folkets kamp mot undertrykkelse og økt utbytting, mot norsk og utenlands monopol-kapital. Derfor er også solidariteten fra det arbeidende folket så omfattende og bred. Men skal denne støtten virkelig monne, slik at den setter ovnshus-arbeiderne i stand til å bruke streikevåpenet så lenge som det måtte bli nødvendig, er det også av avgjørende betydning at solidaritetsarbeidet for Sauda blir et langvarig og permanent arbeid. Sauda-arbeiderne trenger vår støtte nå — og de trenger den helt til deres kamp har seiret.

SE MIDTSIDENE

Politiet øker
undertrykkelsen
av progressive.

Artikler s. 3, 4 og 5

**Indo-Kinas
folk
står samlet —**

**USA-
imperialismen
vakler!**

☆

Se side 9

VOLD, OVERVÅKNING OG FENGSLING

Politiangrep på Kambodsja-demonstranter 8. mai.

Send bidrag til:

STREIKEKOMITEEN FOR OVNSHUSARBEIDERNE

Postgirokonto 327768,
4200 Sauda.

★ KLIPP & KOMMENTAR

ORIENTERING, REUTHER OG CIA

Etter at Lars Allden overtok som redaktør av SF-avisa «Orientering» er avisa blitt stadig dårligere. Den domineres av lange, kjedelige og akademiske artikler og bringer lite nytt om den progressive bevegelsens kamp. En annen ting som preger avisa er mangel på redaksjonell politisk linje. De underligste artikler synes å ramle inn i spaltene.

Et eksempel på dette er en stor artikkel på bladets utenriksside i nr. 19 – 23. mai 1970. Tittelen er «*Spiltelse i USA's fagbevegelse. Utbryterne krever politisk makt*» og artikkelen er signert *plh* (SF's sentralstyremedlem Pål Lynne Hansen). Den behandler de to amerikanske storpampene Walther Reuther og George Meany's kamp om makta i den amerikanske fagorganisasjonen AFL-CIO. Reuther, som døde rett før artikkelen ble trykt i «Orientering», tapte kampen og opprettet sitt eget LO, – ALA. Det er disse utbryterne SF-avisa snakker om.

I artikkelen, omfatter Lynne Hansen Walther Reuther og hans folk, og skriver bl. a. at «I de siste åra var Reuther en av de få som forsøkte å skape et alternativ til den gjennomkorrupte og reaksjonære landsorganisasjonen AFL-CIO». «Walther Reuther har aldri lagt skjul på at han ønsket å gi den amerikanske arbeiderbevegelse noe av den politiske innflytelse tilbake, slik som i Roosevelt's og Trumans tid.» Artikkelen har ikke et eneste kritisk ord om Reuther, og beklager svært at det i 1955 lyktes Meany å erobre formannsposten i AFL-CIO og

«holde den yngre, dynamiske Reutner utenfor».

Kort tid før artikkelen kom i «Orientering» sto det en stor nekrolog over samme Reuther i Arbeiderbladet (13. mai). Den roser Reuther i omtrent samme ordelag som SF-avisa: «Den rødhårete aktive sosialisten som mer enn noen annen fagforeningsleder hadde prøvd å bringe rasjonell planlegging og et bredt sosialt tenkesett inn i den amerikanske fagbevegelsen ...» Arbeiderbladet har imidlertid et mer realistisk syn på betydningen av striden mellom Reuther og Meany: «Saken var vel at de to var for ulike i temperament og arbeidsmåte, for stridige – kanskje også for ærgjerrige – til å kunne gå sammen,» – dvs. ingen politisk strid.

Forfatter av nekrologen er DNA's tidligere generalsekretær, den reaksjonære CIA-agenten Haakon Lie. Bare dette burde fått SF-avisa til å lukte at det var noe muggent med Reuther og undersøke saka litt.

Siden «Orientering» ikke undersøkte, skal vi fortelle litt om Walther Reuther. Hans utgangspunkt som stor pamp var som leder av det amerikanske bilarbeiderforbundet. Der utmerket han seg som anti-kommunist gjennom effektivt og hensynsløst å føre kampen mot kommunistene innen forbundet. Seinere ble han valgt til formann i den ene av de to daværende amerikanske LO – CIO – som han ledet inntil det i 1955 ble slått sammen med AFL til AFL-CIO og Meany overtok. I ledelsen for CIO var Reuther et nyttig redskap for den amerikanske etterretningstjenesten CIA. Med CIA-penger bekjempet han kommunistene innen de europeiske fagorganisasjonene CIO hadde kontakt med.

Reuther har seinere prøvd å hevde at bare den andre fagorganisasjonen – AFL – drev slik infiltrasjon. Han er blitt utvetydig gjendrevet av mannen i CIA som var strategen bak infiltrasjonsvirksomheten. Han heter Thomas W. Braden og skriver: «... Victor Reuther (bror av Walther, også pamp i bilarbeiderforbundet, – red.) klage over at American Federation of Labor fikk penger fra CIA og anvendte dem med «fordekte metoder». Victor Reuther burde skamme seg over seg sjøl. På hans

forespørsel reiste jeg en dag til Detroit og ga Walther 50 000 dollar i 50-dollar sedler. Victor brukte pengene, for det meste i Vest-Tyskland, til å understøtte fagorganisasjoner der.»

Som vi ser, var SF-avisas «dynamiske» Walther Reuther CIA's mann. Hadde «Orientering» hatt litt kunnskaper eller undersøkt saka, ville de sikkert ikke skrevet som de gjorde.

Ei skikkelig arbeideravis ville skamrødmende dementere og øve alvorlig sjølkritikk etter en slik feil. Vi tror ikke «Orientering» vil gjøre det. Avisa går ikke seriøst inn for oppgaven å bringe sannheten til arbeiderklassen, og journalistene dens føler ikke ansvar. Ei slik avis fortjener ikke tillit, og får det heller ikke.

LANDSMØTENE I HØYRE OG VENSTRE

20. mai lanserte Høyres stortingsgruppe sitt endelige forslag til endringer i partiets representasjon i regjeringa. Willoch var valgt til partifører og Lyng hadde trukket seg som utenriksminister. Den nye Høyre-formannen skulle samtidig fiffe opp Høyres profil i Stortinget gjennom å overta ledelsen av gruppa. Den tidligere gruppefører, Svenn Stray, ble støvlet oppover til utenriksdepartementet og regjeringa.

Foranledningen til dette kom på Høyres landsmøte. Der ble «vidunderbarnet» og «ledestjernen» Kåre Willoch valgt til ny partiformann. Han ville sikkert tjene Høyre og monopolkapitalen godt på klassisk, «gammeldags» vis. Derfor er det litt oppsiktsvekkende at flertallet hans ble så lite. Motkandidaten, Nordvik, – en mann med småborgerlige talemåter og småborgerlig appell, og dessuten temmelig ukjent, – fikk støtte fra ledende Høyre-kadre. Dette er av en viss betydning. Det viser at borgerskapets ledere begynner å forstå bedre de borgerlige partienes egentlige funksjon. Monopolistenes økonomiske politikk og deres

På LO's siste kongress var Venstres nye formann med på «Samholdssangen».

interesser i statsmaskineriet forvaltes i dag best gjennom korporative organisasjoner som NAF, Bankforeningen, Industriforbundet osv. Hovedoppgaven til ledelsen i de borgerlige partiene er ikke lenger å legge opp borgerskapets politikk, men å mobilisere massestøtte for den politikken som en via andre kanaler har sørget for at staten fører. Denne massestøtten mobiliseres i første rekke blant lavere borgerskap, småborgerskap og dessuten blant enkelte tilbakestående elementer innen arbeiderklassen.

Et annet borgerparti, Venstre, hadde landsmøte på omtrent samme tida. Dette partiet er et parti hovedsakelig av småborgere. Enkelte innen dette partiet har noen ganger hevdet småborgerlige synsmåter i strid med monopolkapitalens og imperialismens interesser, og høyrefløyen førte kamp mot disse. Landsmøtet ble en total seier for den reaksjonære fløyen, og tidligere Dagblad-redaktør, kommunalminister Helge Seip, ble formann. Venstrefløyens varsel om kamp og mulig splittelse ble det ikke noe av. Pax-gutten Rosland og hans Unge Venstre krabbet på tankkjøttet hjem og lovet Seip «en sjanse». Ynkligere hjemferd er sjelden sett.

Alle myter om det «radikale» Venstre ble trolig likvidert ved denne anledningen. Og det liket sørger neppe verken progressive eller andre over. Ingen vil drikke gravøl, og ingen vil reise monumenter.

Men vi tror Seip blir en OK mumie.

«VIETNAMBEVEGELSEN» I REVERS

«Vietnambevegelsen» i Norge kiarte bare å samle 7–800 mennesker til sin demonstrasjon mot USA's invasjon i Kambodsja. (Ventet var ca. 5000 folk.) Til dette brukte Vietnambevegelsen 27 faglige og politiske organisasjoner, støtte fra Dagbladet og Arbeiderbladet samt 70 000 løpesedler. Etter det sjabre resultatet var – som rimelig kan være – stemningen i pampeskiktet bak denne «fronten» temmelig laber.

NKP's revisjonistiske fører, Reidar T. Larsen, har kommentert resultatet av demonstrasjonen i sin faste kommentarspalte i Dagbladet. Hans ord er sikkert nok så typiske for stemningen på pampehold. Larsen skriver:

«I partipolitikken regnes det utvilsomt som mest profitabelt å finne fram en rekke unnskyldende momenter for slike ting, hvis en i det hele tatt vil berøre noe så omtålig. Jeg tror imidlertid det er sunnere å etterlyse arbeidernes selvrespekt. De har vært den viktigste drivkraft for framskritt her i landet, men er det slik nå? Hva skal en si om den slove passiviteten overfor USA's undertrykkelseskrig i Indo-Kina? Hvis en stiller denne likegyldigheten opp mot arbeidernes tradisjoner i Norge, må en si at det bringer skam over Oslos arbeidere.

Eller skal en slutte med å vente seg noe av betydning fra arbeidsplassene. Det må nemlig erkjennes like åpent at den manglende aksjonsbevisstheten på dette feltet løper sammen med en rekke andre forhold som ganske enkelt, forteller at arbeiderne har begynt å bli tilskuere i samfunnet. (Kiruna-arbeidernes eksempel endrer ikke dette det aller minste, det var et unntak fra regelen.)»

NKP-formannens triste betraktninger er ikke enestående. De følger et bestemt mønster – et mønster revisjonister og reformister alltid har brukt når deres tiltak (som de sjøl synes er prektige) ikke vinner oppslutning. Da heter det – og det har det alltid gjort – at det er arbeiderne som har skylda. Det er arbeiderne som er borgerliggjort, som ikke skjønner, som er feite og dumme – aldri de reformistiske og revisjonistiske pampene. Det er arbeiderne i Oslo det bringer skam over at Vietnambevegelsen ikke får tilslutning hevder Larsen. Han kan overhodet ikke tenke seg at det er Vietnambevegelsen som både fortjener og får skammen.

De ekte kommunistene, marxist-leninistene, arbeider etter masselinja. De ser det som sin oppgave å tjene folket, ikke å krittisere og moralisere over det. De prøver å ta utgangspunkt i massenes behov og interesser – ikke i enkelte personers subjektive ønsker. Når marxist-leninistenes aksjoner ikke vinner oppslutning fra arbeiderklassen og folket, legger de ikke skylda på arbeiderklassen, men spør seg sjøl om hva som var galt med aksjonene.

Revisjonistene og reformistene skjønner ikke den sannheten at folket og bare folket er den drivkraft som lager verdenshistorien. De tror det er pampene som gjør det. Men derfor er de også dømt til nederlag.

REVISJONISTISK OPPLØSNING

Den revisjonistiske høyre-ledelsen som sitter med makta i NKP, arrangerte Landskonferanse 25. og 26. april. På dagsordenen sto tariffoppgjøret, NORDØK samt hets mot marxist-leninistene innen partiet. Scenen var ryddet for det siste: Partiledelsen hadde sørget for at bare «sikre» folk møtte fra distriktene.

Partiformann Reidar T. Larsen innledet, og kom som vanlig med hatske utfall mot marxist-leninistene i partiet. Dessuten fortalte han konferansen at LO/NAF-overenskomsten om 9,5 % ramma ikke kunne ses («... selv av oss kommunister ...») som et dårlig forslag.

Deretter fikk partiets ekspert i borgerlig sosialøkonomi, professor Leif Johansen, ordet til å redegjøre for hva NKP-medlemmer skal bruke i sin argumentasjon for NORDØK. Konklusjonen var den vanlige: Det er lettere å ha med svensk enn amerikansk monopolkapital å gjøre. (Konklusjonen på nasjonal plan: at en må samarbeide med de middelstore monopoltiltaka mot de enda større og griskere, turde han ikke kjøre fram.)

Annen dag på konferansen var forbeholdt det faglige arbeidet, med hovedvekt på lønnsoppgjøret. Etter et vedtak om det faglige arbeidet var det etter alt å dømme meningen å gi stevnet en verdig avslutning gjennom et nytt hets-vedtak mot marxist-leninistene.

Men til noen ordnet avslutning kom aldri denne konferansen. I løpet av dagen oppsto en motsigelse mellom revisjonistene. Larsens klikk framholdt at 9,5 % ikke var dårlig, at det måtte bli slutt på «kommunistenes» nei-politikk, – og at de måtte begynne å si «JA!». Andre revisjonister, som tross alt sto ute på arbeidsplassene og likte presset, turde ikke reise hjem med et slikt standpunkt, og ville at NKP iallfall skulle gå inn for f. eks. 15 %.

Debatten på dette punktet ble temmelig skarp, og endte i full oppløsning. Representantene gikk simpelthen lei, og reiste hjem. Slik endte planene om et angrep på de revolusjonære i full fiasko. Det er knapt underlig at partiformann, Larsen blir desperat. For hvert skritt han tar, råtner golvet under han.

PROGRESSIVT «PROFIL»

Litteraturtidsskriftet «Profil» har i løpet av de siste åra utviklet seg i gledelig retning. Profils nr. 1–70 bærer bud om dette. Av stoffet nevner vi novellen «ledig» og artikler om de norske arbeiderdikterne Kristoffer Uppdal og Rudolf Nilsen.

Denne positive utviklinga har sjølsagt ikke økt tidsskriftets popularitet i borgerpressa. Dels er det blitt fortidd, og dels angrepet. Arbeiderbladet skaffet fram anarkisten Kaj Skagen for å anmelde siste nummer og klaget på «kvaliteten», under tittelen «lavpannet Profil».

Et av Profils redaksjonsmedlemmer konstaterte ganske korrekt i et svarinnlegg at «når borgerlig-estetiserende spalte-terrorister av Skagen-typen skriver i avisa at Profil er lavpannet, banalt og generelt kvalmende, er det for oss et bevis på at vi er på rett veg.»

Av innlegget går det videre fram at Norsk Kulturråd også er ute etter Profils skalp – at statsstøtten blir skåret ned til et minimum. Derfor trenger tidsskriftet støtte fra progressive.

Abonnement teknes hos Profil, Nils Treschows Hus, Universitetet, Blindern, Oslo 3. Postgiro 8507.

BREV & KRITIKK

VI FORKORTER

Vi ber innsenderne fatte seg mest mulig i korthet. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte for lange innlegg. Redaksjonen.

KRITIKK

Det er fra arbeidere kommet kritikk fordi *Klassekampen* bruker vanskelige ord og uttrykk. Hovedregelen i arbeidet må her være kamerat Dimitrovs anvisning: «Hver eneste mann av oss må tilegne seg følgende elementære regel som en lov, som en bolsjeviskisk lov: Når du skriver og taler, da må du alltid tenke på den jevne arbeider som skal forstå deg, tro på dine appeller og være rede til å følge deg. Du må tenke på hvem du skriver for og taler til.»

Leif G. – Mosjøen Aluminium.

A/S NORSK STÅLPRESS

Eg vil berre fortelja at det var streik i 2 1/2 time på A/S Norsk Stålpres i Bergen den 3/4. Ein av dei eldre arbeidarane vart flytta ned fra spesial- til hjelpearbeidar, og vart, etter å ha slite i 14 år for arbeidskjøparane her på verksemda, sett ned på hjelpearbeidars minstelønn, kr. 6,93.

Dette reagerte arbeidskameratane spontant på og dei andre på avdelinga la ned arbeidet. Etter at det vart lova at han ikkje skulle få mindre i lønn og det vart lova forhandlingar om grunnløna vendte arbeidarane tilbake på arbeidet.

W. K. – Ytre Arna.

STREIKEN PÅ BORREGAARD

I *Klassekampen* nr. 5/1970 står det noen misvisende opplysninger i artikkelen om Jern og Met. Borregaard. Det gjelder i første rekke timelønnen som er nevnt konkret kr. 12,50. Her skal det være kr. 12,15. Videre så står det at forbundet skulle forhandle om ny avtale. Her er det kun å si at forbundet var tilstede på møtet i fagforeningen for å fortelle at aksjonen var ulovlig og at vedtaket skulle oppheves. Vårt forhandlingsutvalg førte alene alle forhandlinger med bedriften.

Med hilsen og takk for en god avis

J. J. Borregaard.

TIBET

Alltid når jeg kommer i diskusjon med politiske motstandere, angriper de før eller siden Folkets Kina. En sak som går igjen i denne forbindelse er «okkupasjonen av Tibet» som de kaller det.

Jeg blir da alltid svar skyldig fordi mine kunnskaper angående Tibet-saken er nesten lik null.

Beskyldninger bør avvises med fakta, ikke med løse antagelser. Jeg vil derfor be *Klassekampen* om å gi meg og alle andre av sine lesere en grundig og klar informasjon om hvordan forholdene var, samt hva som har hendt i forbindelse med Tibet.

Soldat – Maukstadmoen.

Kamerater:

Vi tackar mycket för KLASSEKAMPEN som ger glädjande nyheter om stora framgångar för den marxist-leninistiska rörelsen i Norge och över hela världen. På Island är nu mellan 30–40 tusend arbetare i strejk. Arbetarnas krav är på 25 % lönehöjning. SUF deltar aktivt i strejken, bl. a. så ger vi ut en dagstidning STREJKVAKTEN i samarbete med revolutionära arbetare. Allt fler ställer upp bakom den revolutionära linje som där först fram.

Revolutionära hälsningar
M.S., Reykjavik.

Angrepene på SOR

I begynnelsen av februar begynte borgerpressa å skrive om Sosialistisk Opplysningsråd (SOR) og dets forbindelse med SUF(m-l). Utgangspunktet var et tilfelle i Mo i Rana der to personer hadde mottatt lønnsoppgaver fra SOR uten å ha fungert som lærere i noe studietiltak. SOR kunne uten vanskelighet dokumentere at feilen skyldes enkeltpersoner, og at verken SOR, SUF(m-l) eller SUF(m-l)s lokallag kunne lastes.

Arbeiderpartiavisen *Rana Blad* startet hetsen, og resten av borgerpressa fulgte taktfast opp. Noen overskrifter gir et bilde:

»Merkelige manipulasjoner av Sosialistisk Opplysningsråd.» (Dagbladet)

»SUF må betale pengene tilbake.» (VG)

»Den lille røde gir råd om fusk med studiestøtte.» (VG)

»SUF-kadrene utdannes med statens støtte.» (Morgenbladet)

»Statsfinansiert undergravningsvirksomhet.» (Aftenposten)

Det ble forsøkt framstilt som om tilfellet i Rana var representativt for SOR's virksomhet på landsbasis. Arbeiderbladet: »Man sitter inne med kjennskap til flere konkrete tilfelle av misligheter i samband med SOR's og SUF(m-l)s virksomhet.» SOR viste i en svarartikkel, som ble nektet inntatt, at dette var fritt oppspinn. Arbeiderbladet har imidlertid ikke kunnet dokumentere påstanden. En svarartikkel i VG ble like ens nektet tatt inn.

Fordi det var umulig å komme til orde i pressa måtte SOR og SUF(m-l) innkalle til en pressekonferanse. Der ble et omfattende skriftlig materiale lagt fram. Dette tilbakeviste det grovste av hetsen, og førte til at pressa gikk stillere i dørene.

En rekke begivenheter denne våren har styrket marxist-leninistene og bekreftet slagkraften til den marxist-leninistiske linja. Dette har skjerpet borgerskapets og sosialdemokratenes kamp mot dem. I denne kampen har de søkt å ramme marxist-leninistene gjennom økonomiske slag for derved å lamme det pengekrevenne agitasjonsarbeidet.

De gikk til angrep ut fra det velkjente prinsippet »Tjuv trur hver mann stæler». Utfra hvordan de sjøl finansierer sin virksomhet, fant de borgerlige organisasjonene det mest

effektivt å rette angrepet mot de progressive kreftenes studieorganisasjon SOR. Til grunn for dette framstøtet lå lang tids spekulasjoner i DNA-pressa. Oppland Arbeiderblad mente bl. a. at »SUF... gjennom SOR... fikk en langt bedre økonomi enn SF».

Anti-kommunistene forregnet seg sjølsagt grovt her. Ekte kommunistiske organisasjoner som SUF(m-l) anvender sjølsagt formann Maos prinsipp om å stole på egne krefter. De kan ikke forlite seg på klassestaten for å utføre sine oppgaver. Gjennom den stadig økende virksomheten denne våren har marxist-leninistene dokumentert sin uavhengighet økonomisk.

Sosialistisk Opplysningsråds formann Sverre Knutsen

Økonomiske angrep mot SOR hadde liten effekt, men de ga politiet et kjærkomment påskudd for å herje i SUF(m-l)s grunnorganisasjoner. Politiet gjorde razzia på SUF(m-l)s kontor i Mo i Rana, – tydeligvis ikke for å undersøke tilfellet av mislighet nærmere. »Vi er ute etter de kreftene som står bak», har politiet sagt til flere.

Etter å ha brukt mye god spalteplass til å snakke om de lands-

omfattende mislighetene til SOR greide en også å avdekke et tilfelle av feil i Trondheim. Dette ga støtet til omfattende politiaksjoner. Ved hjelp av lister over folk som en reknet som »perifere» i den progressive bevegelsen, satte politiet i gang avhør uten noen form for innkalling: Politiet troppet opp heime hos folk seint på kvelden, på jobben, på skolen osv., ikke for å trenge ned i ei konkret sak, men for å spre forvirring og frykt. Politiet har har også uten påskudd gått til »avhør» andre steder i landet.

Politiaksjonen er en sentral aksjon. Riksadvokaten er »koblet inn». Trondheims politiet uttaler at »i samarbeid med de sentrale myndigheter har vi arbeidet videre med saken, og etterforskingen kommer til å fortsette», (Adresseavisen, 24/4-70).

Essensen i hele dette er at staten prøver å bruke enkelttilfellene til å kartlegge de revolusjonære organisasjonene. Hva slik kartlegging brukes til veit alle som kjenner den kommunistiske bevegelsens historie.

Klassekampen har snakket med formann i SOR, Sverre Knutsen.

– Etter hva Klassekampen har fått inntrykk av, er dette mer omfattende enn en presseaksjon. Hva mener SOR om det?

– Her kan en trekke fram en del saker. For det første ble alle dokumenter, kvitteringer osv., som vi leverte departementet til årsoppgjør, umiddelbart levert politiet uten at vi hørte om det.

Videre er tydeligvis hvert eneste likningskontor i landet mobilisert til å behandle lønnsoppgaver fra SOR med mistanke. I Oslo har likningskontoret krevd »boketter-syn, fordi det ikke er betalt arbeidsgiveravgift til folketrygden». Men ifølge skriv fra skattedirektøren er honorar i samband med lærervirksomhet i brevring, studiering osv. ikke trekkpliktig, og det skal heller ikke betales arbeidsgiveravgift. Inn-tekten skal bare meldes på vanlig måte. Likevel har vi fått trusler fra likningskontorer om at vi er ansvarlige for å ha unnlat å trekke skatt.

Forts. side 10.

KLASSEKAMPEN

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

BOKS 6159 ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIROKONTO 20 66 99.

ABONNEMENTSPRISER: Kr. 12,—pr. år — halvår kr. 6,—.

Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,—pr. ab.

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Sigurd Allern.

Adresse: Observatorieggt. 12. Oslo 2. Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

STATEN MOT FOLKET

Hvorfor tar politiet og rettsapparatet i bruk stadig hardere midler for å bekjempe revolusjonære og andre progressive mennesker? Hva er bakgrunnen for hendelsene i det siste: dommen mot de seks, politi-angrepet på streikevaktene på Norgas, kampen mellom Kambodsja-demonstranter og Oslo-politiets spesialtropper 8. mai?

Borgerlig og sosialdemokratisk presse søker å framstille det som om det er marxist-leninistene og andre progressive som er blitt stadig mer »ekstreme» i valg av midler, at deres »opptrapping fører til vold». Vi mener dette er å stille sannheten på hodet, og skal her forsøke å forklare hvorfor.

OPPSVINGET I FOLKETS KAMP

Harde tvangstiltak fra statens side mot revolusjonære kommunister og militante arbeidere er ikke noe nytt i norsk historie. Når kapitalistklassens stat frykter en voksende progressiv bevegelse i folket har den alltid sluppet sine blodhunder – domstoler og politi – løs. Historien fra klassekampene i 20- og 30-åra er full av eksempler på dette.

I likhet med i 20-åra ser vi i dag et kraftig oppsving i folkets kamp mot monopolkapitalen og staten. I det siste halvåret har den norske arbeiderklassen begynt å vise tenner. Tallrike små og store »ulovlige» streikeaksjoner bærer bud om at arbeidsfolk ikke lenger vil stå med lua i handa og bli avspist med smuler. Det settes fram krav om skikkelige lønns- og arbeidsforhold, og – enda viktigere – det kjempes for krava. Studenter og skoleelever har for første gang siden krigen gjennomført masseaksjoner for bedre økonomiske kår. Og den anti-imperialistiske bevegelsen har gjennom 60-åra blitt stadig fastere organisert og – framfor alt – mer militant.

STATENS MOTTILTAK

Staten er et organ som har til oppgave å forsvare borgerskapets klasseinteresser. Derfor har dens ulike greiner naturlig nok truffet tiltak for å svare på den voksende kampen.

Økt bruk av politi- og »retts»undertrykkelse av den faglige kampen har vært tydelig dette halvåret. Dette kommer til uttrykk gjennom arbeidsrettens kjennelser om »ulovlige» streiker, gjennom politiangrepet mot Norgas-arbeiderne, og gjennom arrestasjonene av folk som har drevet gateinnsamling av penger til de »ulovlige» streikene ved Norgas og EFP i Sauda. Den siste er ikke en gang dømt »ulovlig».

Anti-imperialistene har i særlig grad fått merke den skjerpete voldsbruken. Med køller, tåregass og ridende politi med pisk skal demonstrasjonene mot USA-imperialismens krig i Asia knuses. Harde fengselsstraffer og bøter skal »skremme» progressive fra å gjennomføre »ulovlige» demonstrasjoner, – dvs. slike aksjoner som staten mener seg tjent med å forby.

At domstolene og politiet spesielt er på krigsstien mot anti-imperialistiske aktivister kommer av at den rekner med at angrep mot denne gruppen er både effektive og politisk relativt »ufarlig». Ved å angripe aktivistene håper klassestaten å stanse veksten i folkets kamp mot imperialismen. Fordi de kjenner til marxist-leninistenes ubetinget ledende rolle i denne kampen rekner de med at angrep mot anti-imperialistene i større grad enn angrep mot andre aktivister samtidig vil bety harde slag mot marxist-leninistene.

Her som på alle felter – fører økt undertrykkelse til økt motstand, og det er denne motstanden som borgerpressa og dens venner søker å framstille som økende »voldsmentalitet hos revolusjonære».

STATEN OG MARXIST-LENINISTENE

Borgerskapet og dets stat er alltid redde for at arbeidsfolks kamper skal munne ut i den sosialistiske revolusjonen. Derfor vil de alltid bekjempe de som leder disse kampene. De revolusjonære kommunistene har som sitt hovedprinsipp å tjene folket og å utvikle en kommunistisk ledelse for folkets kamp. Og de er alltid blitt angrepet hardest av alle. Erfaringene fra Hellas i 1967, fra Indonesia noen år før, og fra siste krig viser hvem borgerskapet angriper når de føler seg truet. Det er – og har lenge vært – de revolusjonære kommunistene.

Forberedelsene og tendensene til det samme synes i dag. Et eksempel er de systematiske forsøkene på å kartlegge og utspionere marxist-leninistenes organisasjoner gjennom Overvåkningspolitiet.

Et særegent eksempel på statens og politiets iver etter å angripe marxist-leninistene og progressive, er bruken av SOR-episodene. Alle SOR's statsmidler til studiestøtte er stanset. Samtidig forsøker en å kriminalisere medlemsorganisasjonene i SOR. Nok et eksempel: Den politiske militærnektelsen som for et år siden fikk spesielt lang fengselsstraff fordi han var medlem av SUF(m-l).

Forts. side 10.

ML – opposisjon i NKP

Den kampen som marxist-leninistene innen NKP fører mot den revisjonistiske høyre-ledelsen i partiet, er i ferd med å komme inn i mer organiserte former.

Den 22. mai ble det avholdt en konferanse etter innkalling av

FINN AASHEIM

har gått av som redaktør i Klassekampen. Han har tatt del i det redaksjonelle arbeidet siden starten vinteren 1969, og har i denne tida nedlagt et betydelig arbeid for avisa. Fra nr. 2/69 har Aasheim redigert bladet – dels sammen med Anders M. Andersen, dels aleine og dels sammen med Sigurd Allern. Vi har mange lesere med oss når vi takker Aasheim for innsatsen.

Aasheim går etter dette over i andre oppgaver i det partibyggende arbeidet. Sigurd Allern fortsetter som redaktør aleine.

Klassekampens 1. mai-nummer (nr. 5/70) ble trykt i hele 18 000 eks. Vi kan i dag konstatere at praktisk talt samtlige er gått ut. Mange steder hadde ikke bestilt nok aviser til å dekke etterspørselen.

Men saka har også en annen side. Ennå er det langt igjen før Klassekampen selges over alt i landet. Vi trenger flere til å selge avisa lokalt, og ber interesserte om å melde seg som kommisjonær for avisa.

MERK VÅR NYE ADRESSE: BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6.

ml-tidsskriftet RØDE FANES redaksjonskollektiv og en nydannet tiltakskomite for gjenreising av NKP som et revolusjonært parti. Denne begivenheten representerer et nytt skritt i skjerpinga av partikampene innen NKP. Møtet innebærer at marxist-leninistene innen partiet nå har samlet og konsolidert seg. Dette har gitt grunnlag for at kampen kan føres i fastere organiserte former, og at partikampen derved er hevet opp på et kvalitativt nytt og høyere nivå.

Fra møtet 22. mai ble følgende uttalelse vedtatt:

»Den siste tids utvikling har særlig vært preget av kampen mellom to linjer i vårt parti. En klart revisjonistisk ledelse har erobret en posisjon i partiet der de ved hjelp av diktatoriske metoder søker å undertrykke marxist-leninistene i NKP.

Den marxist-leninistiske opposisjonen har intensivert sin kamp mot denne revisjonistlikken. Igangsettelsen og utviklingen av tidsskriftet RØDE FANE har vært et viktig skritt i denne kampen. RØDE FANE har vært et godt redskap for kommunistene i partiet. Det har, foruten å være et tidsskrift, også virket som en nødvendig opprørsfane mot revisjonistenes forsøk på å likvidere partiet.

Det er vår plikt fortsatt å understøtte og forbedre dette våpen. RØDE FANE skal være kommunistenes våpen i kampen for å avsløre og knuse likvidatorene, slik at arbeiderklassen skal kunne skaffe seg sitt fremste redskap for sin revolusjonære målsetting: et parti av leninistisk type.

Vi vil søke støtte i denne kampen av medlemmene i vårt parti, NKP, som har seierrike tradisjoner som arbeiderklassens forropp i klassekampen.

Partiledelsen har søkt å kneble oss ved eksklusjoner og trusler om eksklusjoner. Vi anerkjenner ikke disse »vedtak» og trusler, og heller ikke noe krav om »lojalitet» overfor revisjonistledelsen i Grønlandsleiret 39.

Denne »ledelsen» har satt seg sjøl utenfor den demokratiske sentralisme ved direkte å undergrave partiets vedtekter, for å kunne utøve sitt byråkratiske diktatur.

De har også i praksis støttet direkte svik av arbeiderklassens kamp på en rekke viktige områder.

I lengre tid har de brukt betegnelsen »partifientlig fraksjon» på de kamerater som uredde har kritisert deres handlinger. Dette har utløst den nye situasjon, som manifesterer seg i vår konferanse av 22/5-70.

Nå må kommunistenes kamp mot den revisjonistiske toppledelsen organiseres. Opprørsfane er heist!

Plattformen for vår kamp skal være marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Med dette som rettesnor vil vi mobilisere alle ærlige kommunister.

Vi vil også knytte et nært og kameratslig samarbeid med alle marxist-leninister utenfor vårt parti – slike som ungdomsorganisasjonen SUF(m-l) og Marxist-leninistiske arbeids- og studiegrupper.

Et slikt samarbeid har revisjonistledelsen ikke bare forsømt, men også direkte sabotert til stor skade for arbeiderklassens sak.

Avslør revisjonismen! Utrydd dens praksis!»

USA - imperialismen ut av Kambodsja

Fra Kambodsja-demonstrasjonen 14. mai

8. mai – kamp mot imperialismen

Omlag 1000 mennesker deltok den 8. mai i et demonstrasjonstog i Oslo rettet mot NATO-medlemskapet og USA-imperialismen. Også i andre deler av landet, bl.a. i Bergen, ble det på frigjøringsdagen gjennomført anti-imperialistiske manifestasjoner.

I Oslo ble demonstrasjonstøget arrangert av Kampanjen Norge ut av NATO, med tilslutning av Oslo SF, SFU i Oslo, Arbeiderpartiets Studentlag, Faglig Studentfront, Solidaritetskomiteen for Vietnam og Oslo/Akershus SUF(m-l). Den rolige demonstrasjonen ble avsluttet med et møte på Universitetsplassen, der Esther Bergerud, marxist-leninist i NKP, i en kort og kraftig tale trakk fram den klare parallellen mellom det norske folkets kamp mot den tyske fascismen og dagens kamp mot USA-imperialismen og NATO. I en appell etter Esther Bergeruds innlegg framholdt Roald Blakseth fra Solidaritetskomiteen for Vietnam nødvendigheten av å aksjonere mot USA-invasjonen i Kambodsja. Han understreket samtidig betydningen av å stå solidarisk med de 6 som var arrestert anklaget for steinkasting mot imperialist-høyborgen på Drammensveien.

SPONTAN AKSJON MOT AMBASSADEN

Etter denne anti-imperialistiske appellen marsjerte deltakerne på møtet spontant mot den amerikanske ambassaden for å markere sin protest mot overfallet på Kambodsja. Denne demonstrasjonen ble straks brutalt overfalt av politi til hest og på motorsykler. Foran USA-ambassaden ble det dannet politikkjeder utstyrt med langkøller. Angrepene på anti-imperialistene førte også til kontante svar. Ridende politi som slo med pisk mot ansiktene på folk i mengden ble i flere tilfeller revet ned fra hesteryggen. Politi

på motorsykler som forsøkte å kjøre ned folk for å bryte opp demonstrasjonen, ble nesten hver gang veltet. At det også kom svar på politiets overgrep i form av bl.a. steiner mot politirytterne bør minst av alt forbaure *politiet*. Når anti-imperialistiske demonstranter, tilfældige tilskuere og forbigående direkte blir ridd og kjørt ned, er det ingen grunn til å moralisere over at det også blir *svart* med tilgjengelige midler. Voldsprovokasjoner fra politiets side vil alltid avle og bli møtt av harde motstandsformer.

Også ved denne demonstrasjonen gikk politiet til arrestasjoner. En ungdom og en 52 år gammel mann ble innbrakt og fengslet. Den siste ble anklaget for vold mot politiet etter at han, som tilskuer, hadde ropt *fascister* på grunn av overgrepene mot demonstrantene.

NØDVENDIGHETEN AV EN LEDELSE

Den spontane aksjonen mot USA-ambassaden 8. mai var et militant uttrykk for motstanden mot USA's herjinger i Sørøst-Asia. Likevel bør det ikke stikkes under en stol at demonstrasjonen på grunn av det spontane utgangspunkt ble preget av mangelen på en *ledelse*. Nettopp fordi ingen koordinerte krefter til et samlet framstøt mot ambassaden, ble demonstrasjonen lett stanset av politiets voldsmidler. Forutsetningen for at en anti-imperialistisk aksjon av denne typen skal kunne bli virkelig slagkraftig, er at det *på stedet* blir sikret

Forts. side 10.

Landsmøtet i Solidaritetskomiteen

Det 4. landsmøtet til Solidaritetskomiteen for Vietnam, 6.–7. juni, samlet ca. 60 delegater og observatører fra hele landet, og ble et nytt bevis på Solkoms ledende rolle i det anti-imperialistiske arbeidet.

Et enstemmig landsmøte vedtok et omfattende politisk program som framfor alt viser enheten som nå står i fronten. På bakgrunn av tidligere landsmøter og de kampene Solkom har vært gjennom i denne perioden, står organisasjonen i dag på et høyere nivå enn noen gang tidligere. Foruten å slå fast at kampen mot USA-imperialismen i dag har sitt brennpunkt i Sørøst-Asia, hovedsakelig i Vietnam, peker programmet på kampen mot USA-imperialismen i Norge, dens redskap NATO og de sovjetiske sosial-imperialistenes samarbeid med USA-imperialistene. Frontens politiske målsetting kommer til uttrykk gjennom parolene:

USA ut av Vietnam!

Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår!

Bekjemp USA-imperialismen!

NATO ut av Norge!

Landsmøtet tar avstand fra planene om å opprette et «informasjonskontor» for Saigon-juntaen i Norge, oppsettinga av «Green Berets» og den siste tidas forfølgning av anti-imperialister. Samtidig gir det sin fulle støtte til den indo-kinesiske enhetsfronten mot USA-imperialismen og krever at den norske regjering aner-

kjenner Nord-Vietnam og Den Provisoriske Regjeringen i Vietnam.

I forrige landsmøteperiode var studier hovedoppgaven for fronten. Dette har ført til heving av det politiske nivået, styrket enheten og skapt stadig flere sjølstendige grupper som har organisert seg rundt studiesirklene.

Studiene vil fortsatt være grunnlaget og utgangspunktet for organiseringen av arbeidet, men for å videreutvikle frontens aktivitet må ledelsen av arbeidet styrkes, lokalt og sentralt. En viktig oppgave for Solkom i tida som kommer vil derfor være å bringe fronten opp på samme nivå organisatorisk som den i dag står politisk. På denne måten vil FNL-gruppene bli enda bedre i stand til å føre Solkoms riktige linje i det anti-imperialistiske arbeidet ut til det norske folket.

NYTT NUMMER AV FOR VIETNAM

For Vietnam nr. 2/70 er kommet. Som vanlig er bladet fyldig og inneholder bl.a. artikler om den norske regjeringas holdning til Vietnam-krigen og FNL, invasjonen i Kambodsja, USA-imperialismen, Laos og FNL-aktivistenes arbeid i Norge.

Bladet koster kr. 1,50 og kan bestilles fra Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1. Årsabonnement koster kr. 15,- og betales til postgirokonto 20 83 13.

Torsdag 14. mai demonstrerte ca. 2 000 mennesker i Oslo i en av de største anti-imperialistiske demonstrasjonene i den seinere tida. Demonstrasjonen og det etterfølgende folkemøtet på Stortorget var arrangert av Solidaritetskomiteen for Vietnam og rettet seg mot den amerikanske invasjonen i Kambodsja og USA's forsterkede aggresjonspolitik i Sørøst-Asia.

En uke seinere gikk det et nytt tog på liknende grunnlag med færre og mer «moderate» paroler og atskillig færre folk (7–800). Arrangører var «Vietnambevegelsen i Norge» og 27 andre organisasjoner (som gjennomsnittlig, kan vi rekne ut, må ha stilt 25 folk hver). Deltakerne var vesentlig SFU'ere, KU'ere og AUF'ere, samt slikt folk som ellers befølker kontorene i Folkets Hus. Med NKP-formannen Reidar T. Larsens ord: «Arbeiderne kunne en kanskje telle på to henders fingre.» Oslo Faglige Samorganisasjon og styrene i ei rekke fagforeninger og klubber hadde tiltrådt demonstrasjonen.

Bakgrunnen for at det ble to tog er følgende: Det foregikk før 14. mai forhandlinger mellom Solkom, Vietnambevegelsen og ei rekke politiske og faglige organisasjoner. Solkoms representanter hevdet at parolen «NATO ut av Norge» burde være med blant hovedparolene, og at toget ellers burde ha underparoler med støtte til frigjøringskampen i andre land i Sørøst-Asia, mot kollektiv sikkerhetsordning i området, mot fengslinga av norske anti-imperialister osv. Sjøl om Solkom seinere trakk kravet om NATO-parolen som hovedparole, lyktes det ikke å komme til enighet.

På det siste forhandlingsmøtet stilte Solkom et kompromissforslag. Dette gikk ut på at toget skulle deles i tre avdelinger. Den første avdelingen skulle være en «generell» avdeling med de hovedparolene det var enighet om (Seier for FNL, USA ut av Indo-Kina, Bekjemp USA-imperialismen). Vietnambevegelsen skulle få en avdeling og Solkom en annen med hver sine paroler.

Det viste seg imidlertid at ingen var villige til å diskutere kompromissforslaget, og heller ikke til å begrunne avslaget. Diskusjonen ble kuttet, og mindretallet – Solkom og SUF(m-l) – ble bedt om å gå fra møtet. Hensikten ved det store oppbudet av organisasjoner var tydeligvis ikke å skape enhet, men å isolere Solkom.

Tallene fra de to demonstrasjonene viser tydelig at dette forsøket ikke var særlig vellykket. Det viste egentlig bare nok en gang hvor isolert pampene i Vietnambevegelsen er fra de tusener av fagorganiserte arbeidere de sier seg å representere.

Det er viktig at Solidaritetskomiteen i tida som kommer legger vinn på å intensivere agitasjonen på arbeidsplassene. Vietnambevegelsens sabotasje av Vietnamarbeidet må ikke lenger få hindre at norske fagorganiserte harmer over USA's aggresjonskrig kommer til organisert uttrykk.

HVA SKJEDDE MED "RUTEKNUSERNE"? INTERVJU MED EN AV DE DØMTE

Klassekampen har hatt en samtale med en av de seks som i Oslo byrett ble dømt til 60 dagers ubetinget fengsel og erstatningsplikt overfor den amerikanske ambassade på 22 398 kroner, for «tarvelige voldshandlinger» mot USA-imperialismens offisielle representanter i Norge.

– Var du i det hele tatt med på aksjonen?

– Ja, jeg var med. Jeg mente det var riktig med en kraftig reaksjon mot den amerikanske invasjonen i Kambodsja. Jeg kastet sjøl ikke stein, men jeg hørte og så rutene single.

– Hva skjedde etter at du ble tatt?

– Det var forhør på Victoria Terrasse. Der ble jeg bl.a. spurt om jeg var medlem av SUF(m-l). Dagen etter ble vi framstilt i forhørsretten. Politifullmektig Lohne begjærte at vi skulle holdes i varetekt i 3 uker med forbud mot brev, besøk, radio og aviser – for at det «ikke skulle forspilles bevis for den videre etterforskning».

– Hvordan gikk det å sitte tre uker uten kontakt med omverdenen?

– I hovedsak bra. En behøver ikke høre nyheter for å vite at det vietname-

siske og kambodsjanske folk hver dag går fra seier til seier.

Vi ble tatt til nytt forhør etter ei uke. Da fikk jeg forøvrig vite at de hadde forsøkt å presse en av jentene til å tilstå ved å lyve med at de andre hadde tilstått.

– Så kom rettsaken.

– Vi avga på nytt våre forklaringer. Politivitenne serverte så den ene løgnen etter den andre. Bl.a. ble beskrivelsen som politimannen hadde gitt av meg, lest opp. Her ble det sagt at jeg var fyldig og hadde lyst hår, mens jeg i virkeligheten har helt mørkt hår og er relativt spinkel. En hel masse liknende uetterretteligheter kom fra flere politivitner.

– Det kom til demonstrasjon utenfor rettslokalet.

– Vi hadde ventet at tilhørere skulle få overvære saken. Demonstrasjonen utenfor tok vi som en kameratslig støtte. Episoden viste at vi ikke bare står samla bak det kambodsjanske folks kamp, men også at vi kjemper mot klassejustis.

– Dommen?

– Både verger, forsvarer og vi lo da dommen ble lest opp. Spesielt det at vi, som er uten formue, skulle pålegges å betale over 20 000 kroner i erstatning til ambassaden innen 14 dager etter soning, kan bare karakteriseres som latterlig.

Vi ble dømt etter straffelovens kapittel 8 om «krenkelse av tremmed stab». Slike saker føres etter rettergangsloven for landssvikersaker. Dette innebærer at for å få saka opp i lagmannsrett, må høyesteretts kjæremålsutvalg gi sitt samtykke. Dette gjorde de ikke – av politiske grunner – for å få saka unna så fort som mulig. Vi er ikke skyldig i noen «forbrytelse». Vi har gjort det vi mener er riktig – enten vi har kastet stein eller ikke. Og det er å protestere mot den amerikanske krigføringa i Sørøst-Asia. Nazi-Tysklands ambassader ble også steina før krigen.

Det er verd å merke seg den raske behandlingen som denne saka har fått. Lohne henviste til justisminister Schweigaard-Selmer i den forbindelse. Hun har gitt uttrykk for at myndighetene må intensivere kampen mot «demonstranter».

– Er det som har skjedd i denne saka en reell trusel mot det anti-imperialistiske arbeidet?

– På en måte er statens opptrapping av virksomheten overfor progressive en trusel. Men på en annen side viser det som har skjedd at vi må bli enda bedre organisert og enda mer militante i kampen mot imperialismen. Myndighetene har på ingen måte statuert noe eksempel i denne saka.

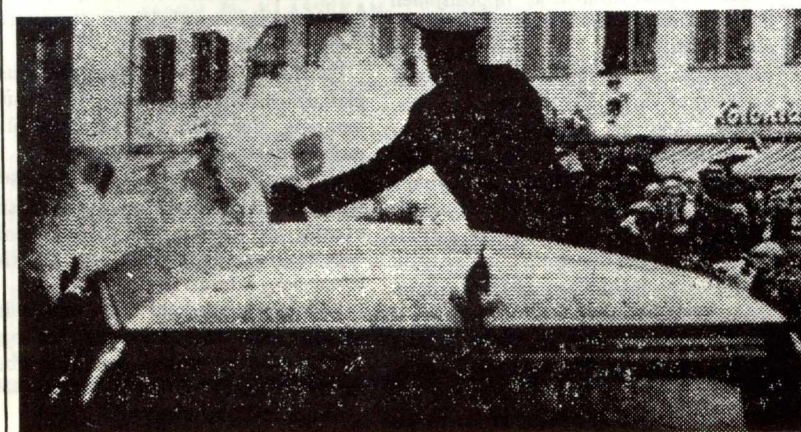
TÅREGASS MOT «GREEN BERETS»- DEMONSTRANTER

Kampen mot fascistfilmen Green Berets går videre. I slutten av april gjennomførte vel 100 anti-imperialister en kraftig aksjon mot filmen da den ble satt opp på Elverum kino. Straks etter at forestillinga hadde begynt ropte publikum slagord mot filmen, USA-imperialismen og for det seirende vietnamesiske folket. Demonstrasjonene i salen førte til at filmen ble avbrutt 2–3 ganger. Samtidig gjennomførte progressiv ungdom som ikke hadde fått adgang til kino-lokalet demonstrasjoner mot filmen utenfor.

Denne anti-imperialistiske demonstrasjonen førte til et kraftig sammenstøt mellom demonstranter og utkommandert politi. Inne i salen ble en del arrestert og ført ut i svarte-marja. Men da politibilen skulle kjøre vekk med demonstrantene ble veien sperret av en kompakt mur av anti-imperialister.

Desperate politifolk forsøkte så å kjøre bilen i full fart tvers gjennom mengden.

Fleere av anti-imperialistene var nær ved å komme under vognen og var i noen sekunder i livsfare. Men de nektet å flytte seg dersom ikke de arresterte ble sluppet fri. Da politibilen på nytt forsøkte å kjøre ned demonstrantene ble politibilen nær veltet. En av de arresterte klarte å bryte seg ut av bilen. Med harde kolleslag forsøkte politiet å splitte anti-imperialistene, men mislyktes. Først da

Tåregass ble skutt mot Green-Berets motstandere på Elverum

fascisten, politioverbetjent Odd Jordet, skjøt med *tåregass* rett i ansiktet på demonstrantene ble de drevet tilbake.

NYTT FRAMSTØT I LARVIK

15. mai ble Green Berets plutselig satt opp i Larvik. Filmen ble ikke omtalt i «Munken» kinos månedlige publikasjon og de vanlige plakatt-annonsene dagen før oppsetting ble kuttet ut. Først på framvisningsdagen ble det kjent i lokalavisene at fascist-filmen skulle vises. Disse avisene kommer ut på et tidspunkt da de fleste arbeidsfolk er på jobben og elevene på skolen. Det er derfor tydelig at den eneste hensikt med å vise filmen var å gjennomføre politisk provokasjon mot alle nordmenn som støtter FNL's kamp mot USA-imperialismen.

Til tross for den korte tida det var kjent at filmen skulle vises ble det likevel gjennomført en vellykket demonstrasjon mot Green Berets i Larvik. Utenfor kinoen ble det delt ut løpesedler og vist plakater med paroler som «Nei til fascist-propaganda» og «Filmen en skam for Larvik». Ved inngangen til lokalet ble alle vesker undersøkt eller inndratt. I salen var 14 politikontabler i beredskap. I løpet av forestillingen ble framvisninga avbrutt en rekke ganger av progressive tilskuere.

I et brev Klassekampen har mottatt fra anti-imperialister i Larvik heter det bl. a.: Med noe bedre planlegging – og med en fastere aksjonsledelse ville ikke en eneste

Forts. side 10.

Overvåkingspolitiet registrerer progressive

Revolusjonære kommunister har gjennom lengre tid hevdet at alle revolusjonære og progressive mennesker systematisk blir registrert og kartotekført av overvåkingspolitiet. Slike kartoteker har, bl. a. under siste verdenskrig, blitt brukt både i Norge og i andre land til en systematisk forfølgning av de mest kompromissløse motstanderne av fascistiske styresmakter. Dette har naturlig nok brakt overvåkingspolitiet i sterk miskreditt i breie lag av folket.

Derfor forsøker også borgerskapet mest mulig å skjule at det skjer noen slik systematisk registrering. Det heter vanligvis både fra borgere og sosialdemokrater, at påstandene om disse spørsmålene er »overdrevene», at arkivene bare inneholder stoff om personer som kan utgjøre en sikkerhetsrisiko i form av militærspionasje o. l. Men ingen talemåter kan skjule at virkeligheten er annerledes.

For å belyse dette bringer Klassekampen her en rekke bilder og opplysninger som illustrerer hvordan overvåkingspolitiet arbeider, bl. a. gjennom systematisk filming og fotografering av deltakerne i anti-imperialistiske demonstrasjoner. En artikkel om revolusjonær årvåkenhet oppsummerer marxist-leninistenes svar på overvåkingspolitiets provokasjoner.

Politioverkonstabel i Overvåkings-tjenesten, Paul Andersen.

Politibetjent i Overvåkingstjenesten, Erling Sundvor.

En av politiets sivile fotografer 27. mai. Han konsentrerte seg om portrettfotografering. Kjenner noen av Klassekampens lesere navnet?

Dagen etter møtte samme mann også opp utenfor Tinghuset, men denne gang med solbriller på istedet for kamera.

To menn fra overvåkingspolitiet i aksjon med en Super-8 mm filmopptaker med zoom-linse, egnet til å filme både masseaksjoner og ta nærbilder/portretter. Bildet er tatt utenfor Tinghuset onsdag 27. mai. Mannen nærmest (m/kamera) er politioverkonstabel Paul Andersen, skjult bak ham politibetjent Erling Sundvor.

SIPOs metoder

Hvilke arbeidsoppgaver har »den forebyggende sikkerhetstjenesten»? Hvilke metoder benytter den? Registreres alle NATO- og EEC-motstandere i politiets arkiver som »sikkerhetsfarlige»? Slike og liknende spørsmål fra folk flest var bakgrunnen for at regjeringa nedsatte det såkalte Mellbye-utvalget i 1966. Utvalget ga sin innstilling året etter, men den skulle ingen bli særlig klokere av. Den ble nemlig raskt hemmeligstemplett! For å »berolige offentligheten» har statsministerens kontor latt trykke en slags sensurert folkeutgave av innstillingen. I forordet blir det proklamert at denne sammenfatningen »inneholder alle de deler av innstillingen som man har funnet å kunne offentliggjøre». Og det er

jo en snedig formulering for at alt som SIPO ønsker skal holdes hemmelig, forblir det!

En del interessante opplysninger kommer likevel fram: For det første blir det trukket et klart skille mellom den defensive avdelingen *sikkerhetstjenesten*, som tar seg av personellkontroll, sikring av graderte opplysninger osv., og *overvåkingstjenesten* som »har en offensiv karakter» (s. 5). Av overvåkingstjenestens instruks går det fram at dens hovedoppgave er å »forebygge og motvirke forbrytelser mot statens selvstendighet og sikkerhet, statsforfatning og statsoverhodet (straffelovens kap. 8 og 9) og – hvis det gjelder rikets indre sikkerhet – også forbrytelser mot den

offentlige orden og fred og allmennfarlige forbrytelser (straffelovens kap. 12, 13 og 14) samt all annen femtekolonnevirksomhet» (s. 12). Den eneste politiske aktivitet som ikke kan tolkes inn under slike allmenne retningslinjer er utvilsomt bare borgerskapets egen.

Men statsministerkontorets »sammenfatning» av Mellbye-utvalget inneholder også andre opplysninger:

– »Overvåkingstjenesten har nå et antall distriktssentraler rundt om i landet og avdelinger ved praktisk talt alle politikkamre» (s. 14)

– »Overvåkningsarbeidet er av en helt spesiell karakter, og den som skal etterforske en sak fra dette området, må ha den nødvendige bakgrunn. Han må kjenne de spesielle metoder og den teknikk som brukes i den ulovlige etterretning, og han må ha et visst kjennskap til persongalleriet.» (s. 15–16)

– »Den eneste arkivseksjon som inneholder opplysninger om personer av

Forts. side 10.

REVOLUSJONÆR ÅRVÅKENHET

Uorganiserte progressive som er i kontakt med oss marxist-leninister har sikkert lagt merke til at vi legger vinn på å verne om sikkerheten til organisasjonen og enkeltmedlemmene. Dette innebærer at vi mest mulig skjuler utad hvem som er medlemmer, hvilke funksjoner de har, hvem som sitter i ledende organer, hvordan arbeidet i ml-organisasjonen er organisert, navn på ledende kadre osv.

Mange skjønner ikke hvorfor vi legger så stor vekt på dette arbeidet, og reformistene og revisjonistene snakker foraktelig om »paranoia» og andre sykdommer. Vi mener at de fornektet alle erfaringer fra den kommunistiske verdensbevegelsens historie på dette punktet. Historien viser klart at kommunistene med jamne mellomrom er blitt utsatt for angrep og hard forfølgelse i samband med skjerperte klassekamper. De kommunistiske partier og organisasjoner som ikke har vernet om sin sikkerhet lider uvegerlig svære tap i samband med slike aksjoner (jfr. Hellas etter kuppet og NKP ved krigsutbruddet).

Reformistene og revisjonistenes holdning til sikkerhetsarbeidet innebærer også en fornektelse av marxismen-leninismens allmenne lærdommer, og spesielt lærdommene om staten. Marxismen-leninismen lærer oss at staten er et redskap for en klasse – borgerskapets – herredømme. Revolusjon mot denne borgerlige staten er nødvendigvis en »ulovlig» affære, og har alltid blitt møtt med kontrarevolusjonær voldsanvendelse fra borgerskapets side. For å kunne lykkes i kampen i en revolusjonær situasjon er det uomgjengelig nødvendig at

kommunistene har skjult sine organisasjoner og sine medlemmer, – at de ikke ligger åpent på overflaten og kan feies vekk som støv.

Fordi det »ulovlige» eller illegale arbeidet, det som strider mot borgerskapets lover, er det som til sist avgjør hele revolusjonens utfall, er det illegale arbeidet i alle kampens stadier et strategisk hovedprinsipp. Det legale arbeidet – som f. eks. i dag åpenbart utgjør hovedmengden av arbeidet – er likevel underordnet når en ser på kommunistenes oppgaver i sin helhet. At illegalt arbeid er hovedprinsippet betyr altså ikke at mesteparten av arbeidet skal stride mot loven. Siden kommunistenes oppgaver i revolusjonen strategisk sett er av illegal natur, må også det kortsiktige legale arbeidet – sjøl om dette utgjør hovedvekt – legges opp i samsvar med og underordnes det illegale. De som tar lett på dette tar i virkeligheten lett på hele revolusjonens framtid.

Det eksisterer sjølsagt en motsigelse mellom det å drive »fullkomment» sikkerhetsarbeid og det å drive masselinja fullt ut. Skal marxist-leninistene kunne forbinde seg fullt ut med massene, går dette nødvendigvis på bekostning av enkeltmedlemmers og organers fullstendige sikkerhet. En hermetisert organisasjon har ingen kontakt med massene.

Marxist-leninistene mener at i motsigelsen mellom sikkerhetsarbeidet og massearbeidet, skal massearbeidet vurderes høyest. »Massene er de virkelige heltene», bare massene kan gjennomføre

Forts. side 10.

»Politietterforskning»

Under demonstrasjonen utenfor Oslo Tinghus i forbindelse med rettsaken mot de seks, ble en av demonstrantene arrestert. Han hadde ikke gjort annet enn de andre, nemlig ropt slagord mot at ingen tilhørere fikk overvære rettsaken.

Det han kan fortelle *Klassekampen*, viser nok et eksempel på hvordan politi og rettsapparat går over til andre og hardere metoder overfor anti-imperialister og andre progressive.

Han forteller følgende om måten han ble avhørt på:

– Da jeg ble tatt til avhør på Victoria Terrasse, nekta jeg å avgi forklaring, noe jeg hadde full rett til. Jeg ble satt på ventecelle, men etter ei tid her, kom to menn og henta meg. De førte meg til et annet rom. Her ble jeg satt opp mot veggen med ei sterk lampe retta mot meg. De sa at jeg hadde å være samarbeidsvillig, for de »hadde sett meg før og hadde en masse på meg». Den ene holdt meg hardt i armen. Så tok de fram flere større bilder fra forskjellige demonstrasjoner, utsnitt av menneskemengder, og spurte »hva den og den gjorde til daglig» og hvilken »posisjon de hadde i bevegelsen». Jeg nekta å svare, og sa at om jeg kjente folka var jeg ikke interessert i å gi politiet den slags opplysninger. Han som holdt meg tok så til å riste meg og slengte meg i veggen. Jeg nekta fortsatt, og da de så at det heller ikke med makt gikk å pumpe meg, ble jeg ført tilbake til cella. Med synlige blå merker oppover armene.

– De brukte altså fysisk vold mot deg for å få opplysninger. Hvorfor ble du egentlig pågrepet?

– Jeg gjorde ikke annet enn alle andre. Grunnen var vel at de hadde sett meg ut på forhånd. Jeg har nemlig deltatt i flere anti-imperialistiske demonstrasjoner i vår.

– Hva skjedde så i forhørsretten?

– Politifullmektig Lohne, en kjent mann i slike saker, fikk med dommerens samtykke satt retten for lukkede dører. Men på slike vilkår nekta jeg å avgi forklaring. Da ville Lohne med henvisning til § 140 i straffeloven, ha meg satt i varetekt for tre uker med brev og besøksforbud. Men idet dommeren leste hele paragrafen viste det seg at jeg rett og slett ikke kunne settes i varetekt. Lohne ga seg imidlertid ikke. Han spurte om jeg ikke »frivillig kunne sitte to-tre dager, mens etterforskninga pågikk.» Det gikk jeg sjølsagt ikke med på. Lohne forsøkte som vi ser, å bløffe seg til fengseling.

Politiprovokatør i sivil

Den sivilkledte til venstre opptrådte utenfor Tinghuset både 27. og 28. mai. Han infiltrerte seg med dem som protesterte mot dommen. Men da politiet angrep, hjalp han aktivt til med å slå og drive bort demonstranter.

FRA ARBEIDSPLASSEN...

Norgas — det lønte seg å streike

Etter 16 dagers streik fikk arbeiderne ved Norgas A/S i hovedsak innfridd de krava de hadde stilt. De fikk til slutt lokale forhandlinger med bedriftsledelsen. Dette har seinere gitt en økning i timelønna på kr. 2,21 i gjennomsnitt, dvs. en lønnsøkning på 20 prosent, iberegnet det generelle tarifftillegget på 80 øre.

Kort sagt: Den «ulovlige» streiken lønte seg.

Odda — 20 prosent tillegg

Arbeiderne ved Zinken i Odda har nå fått resultatene av forhandlingene. De krevde tre kroner generelt tillegg i såkalte «særkrav», og oppnådde kr. 1,40. Sammen med tillegget fra tariffoppgjøret, har de oppnådd en total lønnsøkning på kr. 2,30 i timen, dvs. ca. 20 prosent. Dette skyldes ikke minst den militante aksjonen Zinken-arbeiderne satte i gang for å få sine krav gjennom. «Gå-sakte»-aksjonen var viktig for å manifestere styrken som lå bak kravet. Resultatet viser at kamp nytter, og at aksjonsformer som kalles «tariffstridige» ofte er det nyttigste midlet arbeidsfolk kan ta i bruk for å oppnå forbedringer overfor sjølrådige bedriftsherrer.

Fjeldhamar Brug

På plastavdelingen til Fjeldhamar Brug i Lørenskog ble det nylig installert 4 nye maskiner som ville øke produksjonen med over 40 prosent. Arbeidsbyrden ville samtidig øke nesten tilsvarende. Skiftarbeiderne som skulle betjene maskinene (omlag 20 mann) nektet derfor å starte opp de nye maskinene før de fikk rimelig godtgjøring for den økte arbeidsbyrden. Forbundsledelsen i Norsk Kjemisk rykket som vanlig øyeblikkelig ut og gikk aktivt mot aksjonen. Seinere kom også formannen, Leif Andresen, til Lørenskog for å presse arbeiderne til å starte opp maskinene. Bedriften var fortsatt uvillig til å gi lønnstillegg, og ville heller ikke forhandle.

Etter ei stund mente bedriftsledelsen å ha «blinket ut» hvem som sto i spissen for aksjonen. Bedriftsledelsen og forbundsledelsen kjørte splittelseslinja og etter hvert ble det vanskelig å holde arbeiderne samlet om aksjonen, og de nye maskinene ble tatt i bruk.

Den viktigste erfaringen kameratene på Fjeldhamar trakk av aksjonen, var at de ved seinere aksjoner må velge en ledelse som står uavhengig av fagforeningsstyret. Sjøl om denne aksjonen ikke førte til kompensasjon for arbeiderne med det samme, har de fått nyttige erfaringer for seinere aksjoner, både når det gjelder utspill fra bedriftsledelsens side og om

forbundsledelsens, fagforeningsledelsens og klubbstyrets holdning. Saken er ennå ikke avsluttet. Hvis ikke bedriften betaler skikkelig lønn med det første, vil arbeiderne på Fjeldhamar gå til nye aksjoner for å få gjennom de sjølsagte krava om kompensasjon.

Sit-down i Kongsberg

Mandag 4. mai gikk om lag 50 mann ved en avdeling på Kongsberg Våpenfabrikk til sit-down-aksjon på grunn av bedriftens bruk av arbeiderne fra et utleiebyrå i Sandefjord. Aksjonen varte i 1 time, og bedriften måtte gi etter. Tidligere hadde klubben forsøkt å forhandle med bedriften om bruk av leiarbeidere, men ikke kommet noen vei med forhandlinger.

To dager etterpå streiket 600–700 mann mot at bedriften ikke hadde høynalønna for dem med gjennomsnittsbetaling. Dette skal justeres hvert kvartal, men bedriften hadde unnlat å gjøre dette. Også etter denne aksjonen måtte bedriften bøye seg da det kom fram at aksjonen ville holdes i gang inntil kravet ble innfridd.

Inspirert av Sauda-arbeidernes kamp har arbeiderne ved Holla og Ila & Lilleby Smelteverker i Kyrksæterøra og Trondheim stilt krav om 2 kr. utenom tariffavtalen. Dette har skjedd på nesten enstemmige fagforeningsmøter.

«VÅR KAMP» Intervju med forhandl

— Hva var bakgrunnen for streiken?
— Det har hersket en utstrakt misnøye på arbeidsplassen. Vi har ikke fått nytte av lønnsglidningene. Forbundsvis oppgjør ble heller ikke godkjent ved dette tariffoppgjøret. Bedriftsledelsen har gjen-tatte ganger blitt gjort oppmerksom på misforhold, men har holdt steilt på sitt.

— Hvordan er oppslutningen om streiken?

— Uten å overdrive kan vi si at streiken har full oppslutning. Hele Sauda — bortsett fra noen få borgerlige elementer — står bak de streikende ovnshusarbeiderne og sympatiserer med oss. Blant de streikende er stemningen fast. Det rår en disiplinert holdning. Det eneste tilfelle vi hadde av streikebryteri var den forhenvende formannen i fagforeningen. Han prøvde å bane seg forbi streikevaktene, men ble resolutt stoppet. Da han seinere dukket opp blant arbeiderne ble han pepet ut.

— Forbundsledelsen har stemplet streiken som ulovlig. Hvordan ser dere på dette?

— For det første må det være noe galt med lovverket når rettfærdige streikekamper kan bli stemplet slik. Dessuten har vi nå kommet i kamp ikke bare med EFP-ledelsen, men også med forbundsledelsen. Hele LO-byråkratiet er rettet mot oss. Vi har tatt skarp avstand fra denne holdningen, og vi lar oss ikke skremme av påstander om at streiken er ulovlig. Alle som setter seg inn i denne kampen skjønner at kravene er rettfærdige. Sjøl bedriftsledelsen har måttet innrømme at ovnshusarbeiderne har dårlige kår.

— Seks tillitsmenn har trukket seg fra sine verv. Hvorfor?

— Lovverket hindrer tillitsmennene i å kjempe sammen med arbeiderne. Dersom tillitsmennene hadde gått med i streiken som tillitsmenn, ville fagforeningskassa sannsynligvis blitt inndratt. Foreningen kunne blitt erstatningspliktig. Alle verdier foreningen eier kunne blitt konfiskert av kapitalkreftene. Vi som sitter i forhandlingsutvalget har alle vært tillitsmenn, men har innsett at for å føre kamp, måtte vi ut av foreningens styre.

— Dere streiket i 1962. Hvorfor fikk dere ikke gjennom kravene den gangen?

— Det ble gjort en rekke feil. Vi var dårlig organisert. De streikende arbeiderne valgte ikke egen streikekomite. Foreningsstyret, som skulle ta seg av ledelsen, gjorde lite. Det ble ikke sendt ut informasjon, og nesten ikke avholdt møter for å diskutere og løse problemene. Til slutt klarte vi ikke å kjempe lenger, hovedsakelig av økonomiske grunner. Arbeiderne andre steder samlet inn penger til støtte for vår kamp. 250 000 kroner av disse ble ikke brukt under streiken, men ble låst fast av forbundsledelsen for å betale trygdekassa.

— Hva har dere gjort for å unngå dette i dag?

— Vi har valgt streikekomite på streikemøte. Vi har delt arbeidskrafta på de særskilte oppgavene som vi må løse under streiken. Blant annet har vi et eget økonomiutvalg. På et fagforeningsmøte fikk vi enstemmig oppslutning om å

Veggavis med støtteerklæringer på streikekomiteens kontor.

Blant de vanlige Grafisk-medlemmene er det ingen tvil om holdninga. De aksjonerer for sikker lønn og arbeidsvilkår mot både bedriftseiere og LO-pamper. Medlemmenes militante holdning har også lagt sterkt press på forbundsstyret.

Forbundsstyret i Grafisk har prøvd å stille seg i en mellomstilling. De har tatt opp kamp for medlemmenes krav. Men de prøver å føre kampen innfor ramma av faglig legalisme. Det vil si at de prøver å gi «ulovlige» aksjonsformer en «lovlig» ferniss. Arbeidsretten frifant dem nylig for å ha oppfordra til overtidsnektning. Men vil de bli «frifunnet» for å stå bak 3-timers-streiken? De fleste Grafisk-medlemmer vil kreve hardere aksjoner jo hardere den neste klassesdommen blir.

Arbeiderklassens kamperfaringer viser at en legalistisk ledelse som regel svikter. Før eller seinere blir det viktigere å følge «spilleregler» enn å føre kampen for krava videre. Medlemmene må derfor sjøl holde oppsyn med at forbundsledelsen ikke legger ned våpnene. Viser de tegn til at de ikke vil fortsette etter den riktige kursen de hittil har fulgt, må medlemmene sjøl stå klar til å ta ledelsen i forhandlinger og utvida aksjoner på grunnplanen.

Blir kampen videre lagt opp etter dette mønstret, vil arbeiderne i de grafiske fag sikkert vinne fram med krava sine: Sikkerhet mot teknisk endring. Full kamp mot et avtaleforslag som fullstendig utthuler de lønnsfordelene de har tilkjempa seg gjennom ei årrekke, ofte med harde lønnskamper.

Plakat i Sauda i begynnelsen av juni.

STYRMENN OG MASKINISTER

Streik mot

Etter at det ble brudd i tariffforhandlingene for styrmennene og maskinistene i innenriksfarten, og heller ikke meklingsforslaget kunne godtas, ble saken brakt inn til avgjørelse i regjeringen ved tvungen lønnsnemnd.

Regjeringen var øyeblikkelig på tå hev for å ordne opp i saken, og innkalte til ekstraordinært statsråd den 15. juni, ene og alene for å løpe NAF's ærend og bringe i land en «ubehagelig» konflikt. Ut fra lønnsnemda er arbeiderne tvunget til å akseptere et forslag som de tidligere har forkasta. Derfor har styrmennene og maskinistene proklamert en politisk demonstrasjon mot lønnsnemdsystemet den 11. juli. Dette vil bli markert ved en

KALHEIM MOT NORGAS-ARBEIDERNE

I den siste fasen av Norgas-streiken var de streikende arbeiderne fullstendig avhengige av aktiv solidaritet fra arbeiderne i jernindustrien. Gasslagrene på de store bedriftene var i ferd med å tømmes, og en sympati-streik på disse bedriftene ville gitt bedriftseierne på Norgas en kraftig påminnelse om at Norgas-arbeiderne ikke sto alene i kampen. Stemningen på jernbedriftene var sterk for å gå til sympatiaksjoner, og flere steder ble slike aksjoner vedtatt. Men streiken på Norgas var over for arbeiderne andre steder kunne få vist sin aktive sympati. Hvordan kunne dette skje?

Fellestillitsmannen ved Aker-konsernet, Ragnar Kalheim, og noen andre tillitsmenn i jernindustrien, «tilbød» seg å samordne aksjonene til en felles protestmarsj mot NAF 22. april. Fullsatte klubbmøter gikk med på dette. Samtidig hadde Kalheim «tilbudt» Norgas-arbeiderne at «han og hele jernindustrien» skulle garantere at de fikk forhandle på grunnlag av streikekrava. Sammen med Kalheim skulle forhandlingsutvalget legge fram krava og garantien for NAF kvelden før sympatiaksjonen. Men da de kom til NAF's lokaler, fant de bare en gruppe LO-pamper med Odd Høydahl, Leif Andresen og Kalheim i spissen. Nå fikk pipen en annen lyd: Forhandlinger skulle de få, men først måtte de gå tilbake til arbeidet

uten garanti for at streikekravet på 2 kroner tillegg i timen skulle være grunnlaget for forhandlingene. Kalheim truet med å trekke tilbake all støtte hvis forhandlingsutvalget holdt fast på slike «spissfindige» krav. Greide han ikke å stoppe alle de loverte aksjonene i jernindustrien, så skulle han i hvert fall klare å splitte fronten.

»Radikaleren» Kalheims opptreden her

var grovt svik både mot Norgas-arbeiderne og ikke minst mot jernarbeiderne. Forhandlingsutvalget var nødt til å bøye seg for Kalheims press fordi de trengte en enhetlig streikefront med jernarbeiderne. Kalheim drev altså rein manipulasjon med jernarbeidernes solidaritet for å tvinge Norgas-arbeiderne tilbake til arbeidet uten garantier.

Mer er det ikke bak hans radikale maske.

GRAFISK I KAMP

85 prosent av medlemmene i Norsk Grafisk Forbund forkasta riksmeklingsmannens forslag til ny tariff-avtale. På enkelte av de største bedriftene var nei-flertallet enda større — omkring 95 prosent.

I tida etter avstemninga har Grafisk-medlemmene fulgt opp og vist sin enighet og kampvilje gjennom å gå til aksjon: Nektning av overtid har vært gjennomført med imponerende oppslutning landet over. En 3-timers sit-down-streik ble også gjennomført med godt resultat — VG og Aftenpostens aftennummer kom f. eks. ikke ut den dagen.

Riksmeklingsmannens forslag vakte opprør blant arbeiderne i de grafiske fag. Forslaget vil øke lønnsforskjellen mellom grupper i faget. Verre er det at forslaget ikke gir arbeiderne noen sikkerhet mot de tekniske nyskapningene. Ingen er mot nye, effektive maskiner i og for seg. Motstanden retter seg bare mot at slikt brukes til å undergrave lønnsnivået. Forslaget bestemmer bl. a. at bedriften kan ansette folk på deltid — «når heltidsansatte folk ikke kan skaffes», som det

heter. Men avtalen stiller bedriften fritt til å by så lav begynnerlønn at det blir umulig å få heltids arbeidskraft. Dørene åpnes for underbetalt deltidspersonale. Dette vil i sin tur presse ned lønningene også for heltidsansatte fagarbeidere. Det er flere liknende, dødsfarlige smutthull i avtaleforslaget.

LO-ledelsen går sjølsagt mot aksjonene i Grafisk. Aspengren følger opp sitt løftebrudd om ikke å samordne oppgjøret mot Grafisk eller noe annet forbunds vilje.

TARIFFOPPGJØRET: REALLØNNA VIL SYNKE

Hva ble utbyttet av tariffoppgjøret? Resultatet svinger noe fra gruppe til gruppe, men en ting er iallefall sikkert: Alt vil bli spist opp av den voldsomme prisstigninga som er lovt etter oppgjøret, og som alt har begynt å virke. Dagsavisene skriver for tida om taksthevinger på buss, trikk og jernbane på 10–50 prosent. Prisen på vaskemaskiner og komfyrer har gått en god del opp. Prisdirektoratet mottar jevnlig nye meldinger om pristillegg. Alt nå har prisstigninga vært et par prosent høyere enn den som regjeringa «foreskrev» i forbindelse med innføring av momsen. Reallønna vil derfor synke i løpet av det kommende året. Sjøl om den reguleringen som skal skje neste år vil kompensere 2/3 av dette, og en mindre lønnsglidningsgaranti kommer i tillegg, så er det sikkert at lønnstakerne reelt vil ha mindre å rutte med foran tariffoppgjøret våren 1972 enn foran det siste oppgjøret. For fra 1971 til '72 kompenseres ikke en øre av prisstigninga.

Mange arbeidere får i år heller ikke det lovt tillegg på 80 øre p. g. a. at de har oppnådd forbedringer ved lønnsglidning utover det som ble bestemt ved forrige oppgjør. Slike tillegg kan nemlig «trekkes

fra.» Dette betyr at dersom en har oppnådd 80 øre over tariffen i forrige periode, risikerer en å ha kommet ut av dette oppgjøret uten noe i tillegg.

»LØNNSUTJAMNING»

Oppgjøret fastsatte et lavtlønnsstillegg fra 6 til 45 øre. Dette kalles på toppplanen i LO og NAF for «lønnsutjamning». Men hva sier ikke den rammeavtalen som de samme herrer vedtok å anbefale: «... det skal tas hensyn til lønns-systemet innenfor overenskomstområdet og til at en rimelig lønnsdifferensiering kan finne sted.» I praksis betyr dette at lavtlønnsgruppene må holdes nede. Ellers ville «rimelige» lønnsdifferensieringer være truet.

Det forekommer også en god del manipulasjon med utregningen av lavtlønnsstilleggene. Vaktfunksjonærene fikk f.eks. merke dette på kroppen De har en timelønn på litt over 8 kroner, og jobber i gjennomsnitt 53 timer i uka. Siden rammeavtalen har tillegg på 80 øre er utregnet på grunnlag av 42,5 timers uke, ble vaktfunksjonærenes årslønn tatt som grunnlag. Inklusive helgedagstillegg og overtidsbetaling kom en fram til at vaktfunksjonærene har en timelønn på

kr. 10,80. Ut i fra denne regnekunsten fikk de 64 øre i generelt tillegg og 6 øre i lavtlønnsstillegg, tilsammen 70 øre! Medlemsmøtet som behandlet tariffoppgjørets forslag avviste det enstemmig. Et flertall sa også nei til denne grove behandlinga ved avstemninga, men på grunn av sammenkobling veide ikke neistemmene fra vaktfunksjonærene opp en slik sjølsagt urettferdighet.

LOKAL KAMP — SAUDA- OG NORGAS-ARBEIDERNE VISER VEIEN:

Sjøl om tariff-forslaget samlet fikk et flertall, var det mange foreninger som stemte mot. Grafisk forbund hadde dessuten et klart flertall mot Ramme-forslaget.

Men ved en rekke bedrifter har arbeiderne gått til militante aksjoner på lokale krav, uten innblanding fra LO-ledelsen, forbundsledelse e. l. Disse aksjonene har ført til øyeblikkelige forbedringer av lønns- og arbeidsforholdene. LO-ledelsen vil derfor få merke arbeidsfolks syn på årets tariffoppgjør ved at de tar sakene i egne hender og slår tilbake alle undertrykkningstiltak fra kapitaleierne og deres allierte i LO-huset.

EN DEL AV HELE FOLKETS KAMP»

ingsutvalget i Sauda

bevilge 12 000 kroner til de streikende. Det holdes jevnlig møter som tar opp problemer som oppstår. 10 tavler er satt opp i bygda der alle kan lese pressemeldinger, uttalelser og vedtak som angår streiken. Vi har fått tilsagn om økonomisk støtte fra bedrifter utover hele landet. Postgironummeret vårt er 32 77 68. Av utvalgene våre er det bare forhandlingsutvalget som er offentlig. Streikekomiteen er hemmelig. Dette er nødvendig for å hindre

personlige trakasseringer seinere. Press på enkeltmedlemmer kan dessuten føre til svikt og brist i streikeleddene. Vi er på vakt mot indre oppløsning, og denne hemmeligholdelsen er et av våpnene mot slike tendenser.

— NAF våget ikke å stevne dere for arbeidsretten.

— Hvem arbeidsretten tjener, har vi tidligere fått demonstrert, blant annet på Norgas. Vi ville vise arbeidere i hele

Forts. side 10.

KLASSEKAMPEN I SAMTALE MED EFP-ARBEIDER

«23% ble rasjonalisert bort»

Klassekampen har hatt en samtale med en av de streikende arbeiderne. Han har jobbet ved EFP i om lag 30 år, lenge i transporten, men kom til ovnshuset for noen år siden.

— Hvordan var stemninga blant arbeiderne etter streiken i 1962?

— Bedriftsledelsen maste opp tempoet og var svært hovmodige etter at vi tapte streiken. De brukte styringsretten sin og satte opp folka mot hverandre. Den som sa hva han mente, ble satt på dårligere betalt arbeid. 23 prosent ble rasjonalisert bort. Basene som var flinke til å mase opp tempoet, fikk «pisketillegg». Var du «snill gutt» og sto overtid, fikk du tillegg i lønna. Mens EFP-ledelsen prøvde å splitte oss, prøvde vi å finne ut hva som svikta under 3-måneders-streiken i 1962. Den gang greide vi ikke å løse den økonomiske faktoren og måtte gi oss. Forbundsledelsen ville rykke unna grunnlaget for streiken. Anker Nortvedt var formann. Han gikk inn for arbeidsretten.

— Hvordan har det vært å jobbe på EFP?

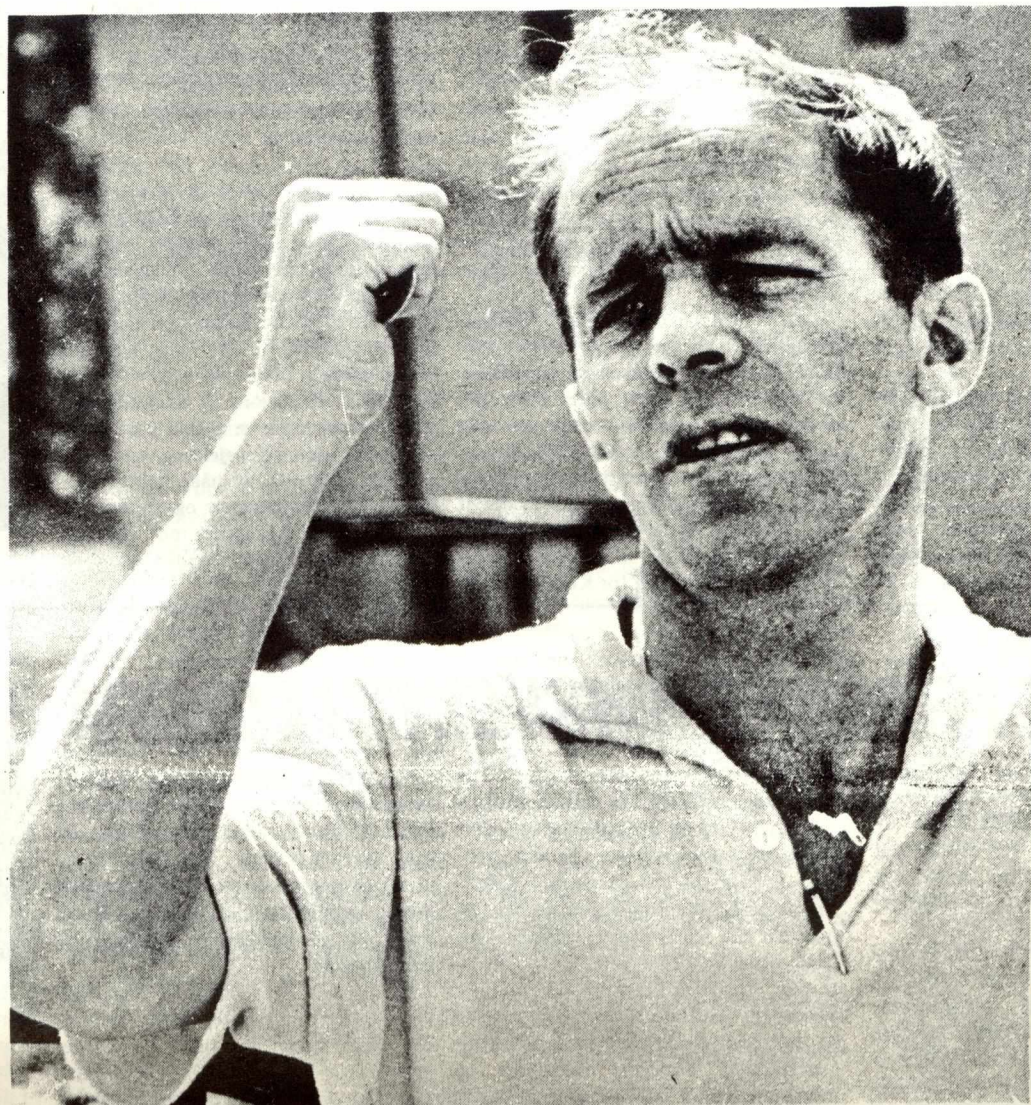
— Arbeidet var godt betalt for krigen. Fram til midten av 50-åra var det en fredelig arbeidsplass. Men så bygde det seg opp til storstreiken i 1962. Seinere har rasjonaliseringa grepet om seg. Det er mer å gjøre nå enn før. De prøver å få oss til å rasjonalisere vekk arbeidskamerater ved å spille på grådighet, tilbud om høyere lønn og uenighet mellom arbeiderne. De lokker med at 50 prosent av rasjonaliseringsgevinsten skal tilfalle arbeiderne. Men vi avviser dette. Vi har lenge prøvd å samle arbeiderne. De kjører på gruppebonus, mens vi har kjempet en bitter kamp for å holde på fellesbonusen. Før var det faste mannskaper

på hver ovn. Nå må folk fly fra ovn til ovn. I tillegg har vi fått en knusemaskin å passe på. Ledelsen prøver å få ovnshusarbeiderne til å ta reparasjonene på ovnene, slik at verkstedsfolka kan rasjonaliseres vekk, og prøver å dekke over misnøya. De har kjørt kurs i «trivsel på arbeidsplassen». Men arbeiderne har sett lite til denne trivselen. Før 1962 var det rimelige kår. Siden den gang har vi stanga imot veggen. — Det meste jeg har fått i lønn, er omtrent 23 800. Samtidig er det folk med familie og unger som jobber for 18–19 000 i året ute på fabrikktomta. Arbeidet er ikke tungt i seg sjøl — det er varmen som tar på. En må arbeide i ett kjø. Vi får ikke noe mer-betaling for den trykkende varmen. Det er mye brannulykker, og det er stadig fare for eksplosjoner og branner. En ny ovn eksploderte, og 6 mann holdt på å brenne inne. Vi får 10 øre timen til klær. Det har vi hatt siden 30-åra. For en tapper som bruker 3 dongeridresser i året, holder ikke den betalinga. Metaller og slagg brenner i stykker klærne. Vi må mase på ledelsen for å bedre arbeids-sikkerheten.

— Har stemninga blant arbeiderne forandret seg under streiken?

— Det dårlige samholdet som mye skyldtes at vi ble satt opp mot hverandre, har tatt slutt. Vi har våknet opp og skjønner at den som gir seg, har tapt. Folk diskuterer mer politikk. Spesielt forbundsledelsen har blitt debattert. Leif Andresen fikk ukvemsord etter seg da han var her. Espengren tenker ikke slik arbeidsfolk skal tenke.

Dersom det er alvor og bedriftsledelsen vil ha oss i arbeid, så må de gi oss en lønnsgaranti. Da kan vi gå tilbake til arbeidet med løftet hodet.

Kjell Pettersen, formann i forhandlingsutvalget for de streikende ovnshusarbeiderne i Sauda.

TEL - TELEGRAM

klassekampen boks 6159 etterstad oslo

kamerater kampen i saudas fortsetter jeg oppfordrer alle klassebeviste arbeidere og venner av det arbeidende folk til fortsatt solidarisk kamp mot felles fiende sosialismen vil seire marxist-leninistisk hilsen kjell pettersen

Sjølberginga trygger streikevåpnet

Borgerlige aviser har i de siste ukene forsøkt å framstille Sauda-arbeidernes tiltak for å utføre viktige sosiale arbeidsoppgaver på stedet som et slags utslag av «dårlig samvittighet» overfor kommunen p. g. a. streiken. Men dette er en feilaktig bedømmelse.

For er det noe som nettopp kjenner seg ovnshusarbeiderne — og de arbeidskamerater ved EFP som har solidarisert seg med deres kamp — så er det at de organiserer sin innsats etter sine egne og andre arbeidsfolks behov, og ikke etter det som ordføreren og

kommunestyret måtte mene å trenge. Derfor har arbeiderne pekt ut sosiale tiltak som de mener må utføres raskt, f. eks. maling av Folkets Hus, bygging av barnehage, rydding av felles strand osv.

Et annet viktig trekk ved Sauda-arbeidernes organisering av streiken er prinsippet om sjølberginga når det gjelder forsyninger. For å sikre mulighetene til å kunne kjempe enhetlig og effektivt så lenge som mulig har de satt i gang en rekke tiltak for å opprettholde egenhendige forsyningslinjer, særlig av matvarer. Hele tida arbeider de etter prin-

sippet om å stole på egne krefter; ved å sende folk på fiske, opprette kontakt med småbrukerorganisasjonene i distriktet om levering av jordbruksvarer som kan selges til reduserte priser, samt forhandlinger med Samvirkelaget om kreditt og rabatter.

Denne sjølbergingslinja, og tiltakene for å gjøre en innsats på områder som trenger en løsning til nytte for folk flest, har blitt gjort mulig ved at arbeidernes koner og arbeidsfolk langt ut over de streikendes rekker har blitt trukket inn. Og nettopp en slik organisering viser hva arbeiderklassen kan, hvor store og sjølstendige oppgaver den kan utføre uten den borgerlige statens kontroll. Nettopp derfor er Sauda-arbeidernes tiltak eksempler som styrker og utvikler arbeidsfolks entusiasme for arbeiderklassens diktatur over kapitalen, for sosialismen.

SEND BIDRAG TIL: Streikekomiteen for ovnshusarbeiderne, Postgiro 32 77 68, 4200 Sauda. ADRESSEN til streikekomiteen, Boks 20, 4200 Sauda. Ønsker du materiell/opplysninger, skriv til: Støtteaksjonen for Sauda-arbeiderne, Arupsgt. 18, Oslo 1.

SEND REGELMESSIGE STREIKEBIDRAG!

Sauda-arbeiderne forbereder seg på langvarig kamp, sier forhandlingsutvalget til Klassekampen. Arbeiderne i Sauda veit fra streiken i 1962 at økonomien er et viktig problem i langvarige konflikter. Derfor er det nødvendig at den norske arbeiderklassen slutter solidarisk opp om de streikende ovnshusarbeiderne.

Over hele landet er det satt i gang innsamlinger på bøsser, ti-krone rulling ved lister, bevilgninger fra forbunds/forenings/klubbkasser og betaling av fast «avgift» pr. lønning til streikekomiteen. For det første er det viktig at pengene kommer raskt inn. For det andre at de kommer regelmessig som økonomisk garanti for de streikende så lenge streiken varer. Dette er en viktig del av solidaritetsarbeidet og vil bety ei styrking av stillingen overfor fienden.

En del av LO-medlemmenes kontingent går som fast avgift til ei streikekasse. LO-ledelsen og lederne i Kjemisk nekter imidlertid å åpne streikekassa for ovnshusarbeiderne ved å kalle streiken ulovlig. Dette sviket fra ledelsens side må resolutt avvises og det må nå reises krav om at streikekassa åpnes øyeblikkelig!

I industrisentra og på enkeltbedrifter er det opprettet egne støttekomiteer for Sauda-arbeiderne. Disse vil drive aktivt arbeid for å samle inn penger til ovnshusarbeiderne, sørge for bevilgninger fra foreninger og klubber og oppfordre til støtte- og solidaritetserklæringer fra kamerater ved andre bedrifter.

SAUDA-ARBEIDERNE KAMP — EN KAMP MOT FELLES FIENDE! ØYEBLIKKELIG STØTTE TIL SAUDA-ARBEIDERNE! STREIKEFONDET MÅ ÅPNES!

Oslo-arbeider bæres bort av politiet etter å ha samlet inn penger til Sauda-arbeiderne på «offentlig gate».

VARSLER

tvungen lønnsnemnd!

to døgn lang streik. NAF har sjølsagt skreket opp og erklært streiken «ulovlig» ifølge avtaleverket.

I trettiåra klarte arbeidsfolk gjennom politisk kamp å fjerne regjeringens bruk av tvungen voldgift. Men loven ble kne-satt på ny og brukes igjen for å under-vinge arbeidsfolks kamp. For få år tilbake ble den brukt mot sykepleierne da de truet med streik for økonomisk forbedring. I en mengde andre yrker er merkelappen «samfunnsnyttig» hengt på, dvs. at de som arbeider i slike yrker ikke kan ta i bruk f. eks. streikevåpnet for å bedre forholdene sine.

Nå tas tvangsmidlet igjen i bruk ut fra «hensyn til kystbefolkningen». I stedet for å imøtekomme kravene fra styr-mennene og maskinistene går altså NAF til sin leiesvenn regjeringen og spiller på

motsetningsforhold mellom kyst-befolkningen og sjøfolkene. Men streiken er lagt til lørdag-søndag, dvs. dager da arbeidsfolk ikke er avhengig av å bruke båtute til sin arbeidsplass. Det en i virkeligheten er livredd for er at streiken er lagt midt i den beste turistsesongen. Dermed vil båtelskapene tape penger på at turistene må vente noen dager ved fergestedene. Men nettopp de samme selskapene nekter å betale skikkelig lønn til sine mannskaper.

Styrmennene og maskinistene vil gjennom sin aksjon avsløre et av de råtteste undertrykkingsredskaper kapitalistklassen har til rådighet. Derfor fortjener de hele arbeiderklassens støtte fordi tvungen lønnsnemnd er et redskap som kan tas i bruk overfor hele den arbeidende befolkning.

KINAS RØDE SATELITT

Den 24. april sendte Kina ut sin første romsatelitt. Den veide 173 kilo – dvs. mer enn vekten av de første satellittene sendt opp av USA, Sovjet, Frankrike og Japan tilsammen. Framstillingen av satellitten har også gått langt raskere enn i andre land. USA brukte 12 1/2 år etter detonerings av landets første atom-bombe til å sende opp den første satellitten, Sovjetunionen 8 år. Kina brukte bare 5 1/2 år.

Oppskytingen av Kinas første romsatelitt er et stort bevis på at det kinesiske folket følger det viktige prinsippet formann Mao har formulert for den sosialistiske oppbyggingen: «Bevare uavhengigheten, holde initiativet i våre egne hender og sette vår lit til egen innsats.»

Formann Mao har også sagt: «Vi kan ikke bare følge den opptråkkete vegen etter andre land i utviklinga av teknologien og henge etter dem i sneglefart. Vi må bryte med konvensjonene og anvende så mange avanserte teknikker som mulig for å bygge opp landet vårt til en mektig moderne sosialistisk stat i løpet av en

ikke for lang historisk periode.» Oppsendinga av den første kinesiske romsatelitten viser nok en gang at sosialistisk industri er den kapitalistiske fullstendig overlegen.

I mellomkrigstida skalv borgerskapet i de vesteuropeiske landa i buksene over at Sovjetunionen under Stalins ledelse fortsatte produksjonsframgangen og den sosialistiske oppbyggingen ufortrødent mens hele resten av verden var inne i den store krisa. – På samme vis skjelder imperialistene og sosialimperialistene i dag over den raske utviklinga av Kinas teknologi.

«Den store proletariske kultur-revolusjon er en mektig drivkraft i utviklingen av de samfunnsmessige produktiv-kreftene i landet vårt», heter det i sentralkomiteen i KKP's vedtak om den store proletariske kultur-revolusjonen. Når Kinas første satellitt farer omkring jorda og spiller «Østen er rød» er det et slag i ansiktet på de borgere og revisjonister som hevdet at kultur-revolusjonen betydde et tilbakeslag for Kinas industri,

og at kampanjen mot de borgerlige intellektuelle betydde stagnasjon i den vitenskapelige forskningen.

Kina trenger en satellitt, både til å kikke nærmere på imperialistenes og sosialimperialistenes krigsforberedelser og aggressive militære tiltak mot Kina og til å forbedre det innenlandske kommunikasjonsnett.

Men viktigst av alt er at oppskytingen av satellitten innebærer at Kina allerede har interkontinentale raketter som kan føre kjernefysiske våpen – raketter USA og Sovjetunionen hevdet landet først ville ha i 1974. En rakett som kan sende opp en satellitt på 173 kilo, kan føre atomladninger hvor som helst i verden. Dermed er Pentagons og Kremles planer om å kunne utsette Kinas industri og storbyer uten gjengjelding gjort til skamme. Dette heller både kaldt vann i blodet på atomkrigerne og styrker folkene i verden i kampen mot imperialismen og for freden, friheten og sosialismen.

I Peking studerte massene ivrig og grundig nyhetene om den vellykte oppskytinga av Kinas første satellitt.

ALBANIA: STØRST PRODUKSJONSVEKST I EUROPA

«Albania øker mest», er overskriften på en ørliten notis i Dagbladet 1. april i år. Meldinga er ingen aprilspøk enda den skiller seg klart ut blant de vanlige terror- og fattigdoms-skildringene i borgerpressa.

Dagbladet kommer her med riktige opplysninger og ofrer da heller ikke mer enn et par centimeters spalteplass. Det blir vist til en fersk FN-rapport som slår fast at Albania i fjor hadde en øking i industriproduksjonen på 11 prosent, og at dette er dobbelt så mye som gjennomsnittet for resten av Øst-Europa.

Det som ikke står er at dette også er større enn noe land i Vest-Europa og større enn for USA, der arbeidsledigheten har økt og industriproduksjonen stagnert.

Dagbladet forteller heller ikke at industriproduksjonen i de andre landa i Øst-Europa ligger langt under det som var planlagt, og at økonomien mer og mer får samme preg av krise som i kapitalist-landa i vest.

Både Sovjet og Jugoslavia har gjennom militære provokasjoner, boikott og blokade søkt å hindre industrialiseringa av Albania.

Ved hjelp av økonomisk utpresing prøvde Tito å tvinge Albania med i «Stor-Jugoslavia». Krustrsjov la fram planer om å gjøre landet til en «blomstrende frukthage», og mente med det at albanerne ensidig skulle dyrke appelsiner og bygge ut kysten til et slags Mallorca for russiske pamper.

Men albanerne fulgte Stalins råd om å industrialisere landet. De bygde ut industrien tross blokade fra Sovjet og USA, ved fullt ut å stole på egne krefter og med en utenrikshandel så liten at borgerlige økonomer spådde tilbakegang.

En av de grunnleggende forskjellene i den økonomiske utviklinga mellom Albania og de andre landa i Øst-Europa, ligger i at disse landa øker tallet på folk som er i *produktiv virksomhet*. Marx sier i kritikken av Gotha-programmet:

«Under sosialismen skal vi gjøre den tjenesteytende sektor minst mulig.»

I Sovjet økte arbeidskrafta i den tjenesteytende sektor fra 25 prosent i 1950 til 33 prosent i 1967. Tilsvarende for Jugoslavia er fra 26 prosent til 35 prosent. Økinga kan ikke bortforklares ved å vise til at f.eks. flere folk jobber i helse-sektoren. Tallene viser rett og slett at stadig flere jobber i unødvendig varehandel, service, reklame og administrasjon, slik som i de vestlige kapitalist-landa.

På samme tid har albanerne redusert statsadministrasjonen med 17 prosent og ført 15 000 kontorarbeidere over i direkte produktivt arbeid. En annen grunnleggende forskjell mellom Albania og revisjonist-landa er at i Albania prioriteres produksjonen av produksjonsmidler.

Når Sovjet legger mindre vekt på tungindustrien, er dette for å øke produksjonen av luksusvarer for det nye borgerskapet. Det blir bygd bilfabrikker med utenlandsk kapital mens arbeidsfolk står i brødkøer fordi det er mangel på traktorer på landsbygda.

Jugoslavia har vært foregangslandet når det gjelder likvidering av sosialismen og folkemakta. Landet er nå helt åpent for utenlandsk kapital, og industriproduksjonen har stagnert fullstendig. Over 1/2 million jugoslavere jobber i Nord-Europa og hver 5. jugoslav går arbeidsledig. Det er viktig å merke seg at de ivrigste talsmenn for Jugoslavias «sosialisme» her i landet er SF, og ifølge Finn Gustavsen er dette en veg til sosialismen vi bør følge.

Proletariatets diktatur sikrer den

MIDT-ØSTEN:

Ny framgang for Al Fatahs linje

Utviklinga i Midt-Østen har i det siste ført med seg skjerpete kamper i området. *New York Times* skriver at «en fortsatt krise i Midt-Østen er enda farligere enn den voksende Indo-Kina-konflikten». Hvorfor skriker ei slik «liberal» avis så svært opp etter de siste begivenhetene?

Årsaken er at de amerikanske imperialistene i dag ser at deres to sikreste baser i kampen for å holde det palestinske og de andre arabiske folkene nede i slaveri ikke lenger strekker til. Det palestinske folket og dets væpnede organisasjoner retter stadig hardere slag mot den sionistiske staten Israel. Den reaksjonære regjeringa i Libanon har ikke lenger reell makt til å holde det libanesiske folket fra å forsvare seg mot Israels ekspansjonistiske politikk.

12. og 13. mai rykket 2000 israelske styrker, 100 tanks og over 1/3 av Israels samlede kampvognstyrke inn i det

sør-østlige Libanon. Det umiddelbare målet var å drive de palestinske gerilja-organisasjonene ut av basene deres i grensefjellene. Flere tusen palestinske geriljasoldater – vesentlig Al Fatah – lever i dette området sammen med libanesiske fjellbønder. Israel og Libanons regjeringer har lenge uten resultat prøvd å få landsbyboerne til å angi gerilja-lederne. Mangelen på angivere var den offisielle årsaken til Israels angrep mot libanesiske grenselandsbyer i fjor. Da sa den israelske generalen Shlomo Gazit i israelsk radio (16/11–69): «Grunnen til at landsbyer blir jevnet med jorda er at ingen vil angi gerilja-folkene.»

Det er tydelig at Al Fatahs folkekrigsstrategi (se *Klassekampen* nr. 5/70) har høstet store frukter. Terrorbombing av landsbyene har ikke stoppet gerilja-aksjonene. På vårparten har de tvert om blitt intensivert. Fra april til først i mai gjennomførte geriljaen 61 angrep over grensen (*Newsweek* 25/5 – 70). Denne kraftige opptrappinga av aksjonene førte til at Israel som tidligere har vært redd for å provosere sine allierte i den libanesiske regjeringa måtte bryte sin tidligere strategi og gå til massivt mot-angrep.

Under det israelske angrepet 12. og 13. mai må geriljaen ha fulgt formann Maos anvisning med stor suksess: «Fienden rykker fram, vi trekker oss tilbake, fienden slår leir, vi maser dem ut, fienden blir sliten, vi angriper, fienden trekker seg tilbake, vi forfølger den». Angriperne tok ifølge vestlig presse bare 16 geriljasoldater, og bare 12 timer etter at det israelske angrepet hadde gjort retrett satte den palestinske geriljaen inn harde angrep mot Galilea.

Israelske generaler måtte medgi at «geriljaen hadde forsvunnet i terrenget», og at de var redd for å rykke lenger inn i Libanon for ikke å bli avskåret fra

Israel. Den pro-sionistiske britiske uke-avisa *The Economist* mente at Israels 32-timers raid «ga inntrykk av en meget tung hammer som knakk en heller liten not».

Den intensiverte kampen har sveiset det palestinske folket stadig bedre sammen, og en har nå kommet langt på vegen mot en full samling av gerilja-bevegelsene i en enhetsfront mot sion-

Forts. side 10.

«VENNSKAPSAVTALEN» MOSKVA-PRAHA:

Sosialimperialisme i praksis

På 25-årsdagen for Tsjekkoslovakias frigjøring fra fascismen, 6.5.70, sluttet de russiske lederne Bresjnev og Kosygin en avtale om «vennskap, samarbeid og gjensidig hjelp» med de tsjekkoslovakiske lederne de sjøl har innsatt. Dette er den første internasjonale avtalen som bygger på den såkalte Bresjnev-doktrinen, – den doktrinen som fastslår at de russiske lederne har «rett» til å okkupere allierte land. Hensikten med avtalen er å trygge utbyttinga og undertrykkelsen av det tsjekkoslovakiske folket.

I avtalen av 6. mai 1970 heter det såleis at de to landene vil «utvide den økonomiske integrasjonen i Comecon». Utvidelsen av denne integrasjonen – som ensidig er til det sovjetiske byråkratt-borgerskapets fordel – møtes med sterk motstand i folket i mange av de øst-europeiske landene. I Romania er også parti- og statsledelsen mot slike tiltak. Trolig vil sovjetlederne søke å påtvinge de andre Comecon-landene liknende avtaler, for å garantere at de fortsatt skal kjøpe russiske varer til priser langt over verdensmarkedets.

Den sosial-imperialistiske karakteren i avtalen av 6. mai kommer også fram på et annet viktig punkt. Gjennom

interessante opplysninger om den sosialistiske oppbygginga i Folkets Kina, bringer viktige politiske analyser og viser konkret anvendelsen av Mao Tsetungs tenkning i praksis. Slik er «Kina i dag» langt mer enn et informasjonsorgan. Det er også et svært nyttig støttemateriale til sjølstudier av Mao Tsetungs tenkning, marxismen-leninismen i vår tid.

Nr. 5/70 av bladet styrker vårt inntrykk av at bladet i løpet av den siste tida har blitt enda mer aktuelt for norske lesere. Nummeret inneholder f.eks. kritikk av revisjonismen og konkret anvendelse av dialektikken.

«Kina i dag» nr. 5 inneholder ellers programmatisk artikler om utviklinga av motsigelsene mellom imperialistene over spørsmål som oljen og EEC, kritikk av revisjonistisk pedagogikk under tittelen «Hvem omformer hvem?», en lederartikkel fra Folkets Dagblad om sjølhjelpenhet, en artikkel om anvendelsen av dialektikken ved behandling av ettervirkninger fra poliomyelitt og mye annet.

Abonnement på «Kina i dag» teknes ved å skrive til Kultur- og opplysningsavdelingen ved Folkerepublikken Kinas Ambassade i Norge. Adressen er Inkognitogata 11, Oslo 2, og abonnement koster kr. 1,00.

Arabiske geriljasoldater i Jordan studerer formann Mao Tsetungs verker få mil fra grensen mot Israel.

FORMANN MAO TSETUNGS ERKLÆRING OM KAMPEN MOT USA-IMPERIALISMEN

Et nytt oppsving i kampen mot den amerikanske imperialismen oppstår nå over hele verden. Helt siden den annen verdenskrig har den amerikanske imperialismen og dens følgesvenner hele tida satt i verk aggresjonskriger, og folket i forskjellige land har hele tida ført revolusjonære kriger for å nedkjempe aggressorene. Faren for en ny verdenskrig er framleis til stede, og folket i alle land må forberede seg. Men revolusjon er hovedtendensen i verden i dag.

De amerikanske aggressorene som ikke har greid å seire i Vietnam og Laos fikk på forrædersk vis i stand Lon Nol-Sirik Matak-klikkens reaksjonære statskupp, sendte på skamløst vis soldater ut for å invadere Kambodsja og har gjenopptatt bombingene av Nord-Vietnam, og dette har framkalt rasende mot-

stand fra de tre indo-kinesiske folk. Jeg støtter varmt kampånden hos Kambodsjas statsoverhode, Samdech Norodom Sihanouk, i hans kamp mot den amerikanske imperialismen og dens lakeier. Jeg støtter varmt felleserklæringen fra de indo-kinesiske folks toppkonferanse. Jeg støtter varmt dannelsen av den Nasjonale Unions Kongelige Regjering under ledelse av Kampucheas Nasjonale Enhetsfront. De tre indokinesiske folk, som styrker samholdet, støtter hverandre og holder stand i en langvarig folkekrig vil sikkert og visst overvinne alle vansker og vinne hel og full seier.

Samtidig som den amerikanske imperialismen massakrerer folket i andre land, foranstalter den også blodbad på den hvite og svarte befolkningen i sitt eget land.

Nixons fascistiske redselsgjerninger har tent den revolusjonære massebevegelsens knitrede flammer i De forente stater. Det kinesiske folk støtter fast opp om det amerikanske folks revolusjonære kamp. Jeg er forvisset om at det amerikanske folk, som kjemper tappert, til slutt vil vinne seier og at det fascistiske styret i De forente stater uunngåelig vil bli nedkjempet.

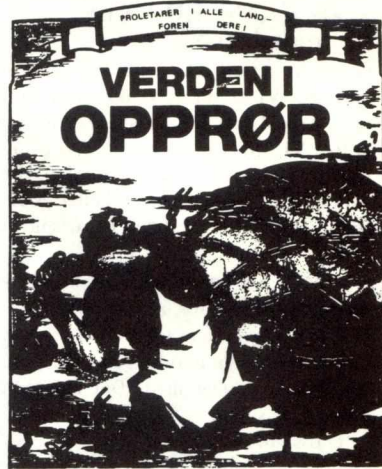
Nixon-regjeringen er hjemsøkt av indre og ytre vansker, med omfattende kaos hjemme og overordentlig sterk isolering ute. Masseprotestbevegelsen mot den amerikanske aggresjonen i Kambodsja har feid over jordkloden. Mindre enn ti dager etter at den ble dannet er den Nasjonale Unions Kongelige Regjering i Kambodsja blitt anerkjent av nesten 20 land. Situasjonen blir bedre og bedre i den motstandskrig mot amerikansk aggresjon og for nasjonal frelse som utkjempes av folket i Vietnam, Laos og Kambodsja. De revolusjonære væpnede kampene som folket i de sørøstasiatiske land fører, kampene som folket i Korea, Japan og andre asiatiske land fører mot de amerikanske og japanske reaksjonæres gjenopplivelse av den japanske militarismen, det palestinske og andre arabiske folks kamper mot de amerikansk-israelske aggressorene, de asiatiske, afrikanske og latin-amerikanske folks nasjonale frigjøringskamper og de revolusjonære kampene som folkene i Nord-

Amerika, Europa og Oceania fører er alle i kraftig utvikling. Det kinesiske folk støtter fast opp om folket i de tre indo-kinesiske land og i andre av verdens land i de revolusjonære kampene de fører mot den amerikanske imperialismen og dens lakeier.

Den amerikanske imperialismen, som ser ut som et veldig uhyre, er i virkeligheten en papirtiger, som nå ligger i krampetrekninger på dødsleiet. Hvem er det som i virkeligheten frykter hvem i verden i dag? Det er ikke det vietnamesiske folk, det laotiske folk, det kambodsjsanske folk, det palestinske folk, det arabiske folk eller folket i andre land som frykter den amerikanske imperialismen; det er den amerikanske imperialismen som frykter verdens folk. Den blir slått av panikk bare løvet rasler i vinden. Utallige kjensgjerninger beviser at en rettferdig sak får sterk støtte, mens en urettferdig sak får liten støtte. En svak nasjon kan nedkjempe en sterk nasjon, en liten nasjon kan nedkjempe en stor nasjon. Folket i et lite land kan sikkert og visst nedkjempe et stort lands aggresjon, dersom det bare våger å reise seg til kamp, gripe til våpen og ta sitt lands skjebne fast i sine egne hender. Dette er en av historiens lover.

Verdens folk, foren dere og nedkjemp de amerikanske aggressorene og alle deres lakeier!

(20. mai 1970)

FELLES KOMMUNIKER FRA KOREA OG KINA

De asiatiske folks felles interesser av kampen mot imperialismen er også blitt slått fast i et møte mellom lederne i Nord-Korea og Kinas statsminister Chou En-Lai, under et besøk sistnevnte avla i Nord-Korea i tida 5. til 7. april i år. Et felles kommunike bekrefter dette.

Kommunikeet slår fast at «Japan er blitt en framskutt base og et støttepunkt for en ny aggresjonskrig i Asia», og at Taiwan brukes til krigsforberedelser mot Folkets Kina.

I denne sammenheng har følgende avsnitt i kommunikeet en klar brodd mot sovjetrevisjonistenes samarbeid med USA-imperialistene og deres japanske vasaller:

»Dersom en ikke ser farene ved den japanske militarismen og fraterniserer med Sato-regjeringen, da betyr dette en oppmuntring for den japanske militaristiske ekspansjon utenlands og en styrkelse av den amerikanske imperialismens posisjon i Asia.»

Allerede under Koreakrigen avslørte kineserne USA-imperialistenes hensikter i Korea:

»Det kinesiske folk vet meget godt at USA har foretatt disse aggresjonshandlingene for å kunne virkeliggjøre sitt fanatiske ønske om å dominere Asia og verden. En av de japanske aggressorenes fremste strateger, Tanaka, sa engang: 'For å erobre verden må en først ta Asia, for å ta Asia må en først ta Kina, for å ta Kina må en først ta Korea og Taiwan'»

Trass i skilnader mellom kommunistpartiene i Kina og Nord-Korea, innebærer denne alliansen en klar forståelse for hvem hovedfienden for Asia folk er, og den er et hardt slag mot aksene Moskva-Tokio-Washington, som sovjetrevisjonistene forges har forsøkt å dra Nord-Korea med i.

SOVJET MOT INDO-KINAS FOLK

Etter statskuppet og USA's overfall på Kambodsja har revisjonistlederne i Kreml mer åpent enn noensinne stått fram som USA-imperialistenes beste støttespillere. Dette forsøker de bl. a. å tåkelegge bak kjente fraser om «forhandlinger»: «Bare en ny Genevekonferanse kan føre til en riktig løsning og avspenning på den indokinesiske halvøya» (vis utenriksminister Malik 16. april). Uttalelsen falt endatil etter at den sør-vietnamesiske Provisoriske Revolusjonære Regjeringas forhandlingsleder i Paris hadde avvist et liknende «forslag» fra den franske regjeringa, og etterat Laos Patriotiske Front, Nord-Vietnams regjering, prins Sihanouk, Nord-Korea og Folkerepublikken Kina gang på gang har vist ei klart avvisende holdning til ei slik linje.

Derfor er det ikke rart at sovjetlederne ikke har støtta prins Sihanouk. Det er heller ikke rart at Nixon «fattet interesse» for Maliks uttalelse, at det samme ble gjort av «regjeringskretser i London og Paris». Framfor alt bør ingen undre seg over at Lon Nol-juntaens nye menn i FN viste interesse for tanken.

Prins Sihanouk har fått full støtte fra Folkets Kina, FNL, DRV, Pateht Lao og PRR for si linje. Men Sovjet-lederne, som alltid passer på å si at de støtter kampen mot imperialismen osv., brukte det imperialistiske overfallet av Kambodsja som påskudd for hets av groveste slag mot Folkets Kina. Revisjonistene har gjennom artikler i Pravda nærmest gitt Kina skylden for aggresjonen mot Kambodsja!

Revisjonistledernes krumspring etter Kambodsja-invasjonen er et nytt og enda klarere bevis på deres forræderi mot folkene i Indokina og mot kampen mot

Prins Sihanouk og formann Mao Tsetung har knytt et fastere bånd mellom det khmerske og det kinesiske folket.

INDO-KINESISK ENHETSFRONT DANNET

Den 24. og 25. april møttes lederne for de kjempende indo-kinesiske folk til en toppkonferanse. I spissen for delegasjonen stod: Kambodsjas statssjef prins Sihanouk, DRV's statsminister Pham Van Dong, FNL's president Nguyen Huu Tho og formannen for Den laotiske patriotiske front prins Souphanouvong. Konferansen ble et viktig, konkret ut-

trykk for de tre indo-kinesiske folks vilje til seier i kampen mot de amerikanske undertrykkerne og deres allierte quislinger. I et felleskommunike som ble enstemmig vedtatt på konferansen, heter det bl. a. at konferansen er spesielt interessert i situasjonen i Kambodsja, og er inderlig overbevist om at den kamp som Khmer-folket fører for et uavhengig,

fredelig og nøytralt Kambodsja, vil bli kronet med en strålende seier. Kommunikeet slutter med følgende ord:

Konferansen anser at situasjonen er nå gunstigere enn noen gang før for de indo-kinesiske folk i den kamp de fører mot den amerikanske aggresjonen og for nasjonal frelse. Aldri tidligere har de amerikanske imperialistiske aggressorene

blitt tilføydd så mange nederlag og støtt på så store vansker, aldri tidligere er de blitt så alvorlig svekket og isolert som de blir nå. De indo-kinesiske folk kjemper for en rettferdig sak, de har en riktig linje, de er besjelet av en urokkelig besluttsomhet. De har sveiset sammen en ubrytelig solidaritet, og de er dessuten nå i besittelse av større styrke og omfattes med mektigere sympati og får sterkere støtte fra verdens folk enn noen gang tidligere. Konferansen gir uttrykk for sin faste forvisning om at de tre indo-kinesiske folk på sin seierrike marsj framover fullt ut vil utnytte den posisjon de har fått ved at de som har initiativet og er på offensiven, at de urokkelig vil fortsette og forsterke kampen på alle felter, slik at de sikkert og visst vil vinne hel og full seier.

På en bankett som Kinas statsminister Chou En-lai ga for delegatene etter konferansen, understreket han at det kinesiske folket alltid vil stå på de indo-kinesiske folks side: «Vi forener oss, kjemper sammen og seier sammen.»

Den reaksjonære alliansen som USA-imperialismen har opprettet med løpegutter i Saigon, Vientiane og Phnom Penh, har altså resultert i en enda større og mer slagkraftig enhet hos de indo-kinesiske folk. Derfor vil også Nixons «nye» Asia-politikk, forsøkene til å få asiater til å bekjempe asiater, ende med nederlag. Som FNL's president Nguyen Huu Tho sa på konferansen: «Den som sår vind høster storm.»

Revolusjonære masseaksjoner fra det amerikanske folket

Misnøyen i det amerikanske folket øker, ikke bare mot inflasjonen og den senka kjøpekrafta, men også mot roten til det onde, krigsøkonomien og den militære politikken. Den revolusjonære bevegelsen i USA vokser, og Nixon får stadig vanskeligere for å bortforklare fenomenet. Overgrepene mot motstanderne av Vietnamkrigen og invasjonen i Kambodsja avslører enda mer den økende forråtnelsen i det amerikanske systemet. Situasjonen i USA etter invasjonen i Kambodsja likner mer og mer på en unntakstilstand.

De første protestene mot invasjonen ble foraktelig avvist av presidenten, som kalte de protesterende for «boms». En slags «Gallup» hadde nettopp vist at 57 pst. av folket mente at presidenten gjorde «en god jobb». Oppspilte løpegutter i Det Hvide Hus trodde øyensynlig at invasjonen i Kambodsja skulle bli en PR-triumf for presidenten. «Bare vent til dere får se bildene av de kommunistiske hovedbasene i avisene neste uke», sa en av dem. Disse angivelige basene skulle da være tilintetgjort.

Men folket fikk aldri se disse bildene. I stedet fikk det se bilder av fire studenter ved universitetet i Kent, Ohio, myrdet av Nasjonalgarden, på universitetsområdet, mens de enten deltok i eller så på en fredelig demonstrasjon mot Nixons krigspolitikk.

Disse mordene ga støtet til et oppsving i kampen mot herskernes imperialistiske

politikk i Indokina og mot den økende fascismen i USA, som nasjonen ikke tidligere hadde sett maken til.

9. mai demonstrerte 100 000 mennesker foran Det Hvide Hus i Washington. Dette på tross av at Pentagon for demonstrasjonen hadde mobilisert 6000 mann fra Nasjonalgarden og 28 000 fullt bevæpna tropper, klar til aksjon. Før dette hadde det gått ei voldsom streikebølge over landets universiteter og skoler av lavere grad. 600 universiteter og collegier var helt eller delvis lammet av streikene. Flere millioner studenter holdt seg borte fra lærestedene.

Flere tusen studenter okkuperte kongress- og senatsbygningen. Hovedkvarteret til «fredskorpset», som er en lydlig tjener for USA's krigspolitikk, ble stormet, og den kambodsjsanske avdelinga overtatt. FNL-flagg ble hengt ut av vinduene.

Ved de fleste universiteter og læresteder ble det holdt fredelige protestmøter mot krigen i Indo-Kina. Men de fredelige demonstrantene ble brutalt angrepet av styrker fra politi og Nasjonalgarde, og de lærte at politiets vold måtte møtes med revolusjonær motvold.

De mest forhatte institusjonene på universitetene er de såkalte R.O.T.C.-bygningene. (R.O.T.C. - Reserve Officers' Training Corps.) Disse brukes til verving og trening av soldater til Indo-Kina. Ved ett av universitetene har revolusjonære studenter satt fyr på og brent ned denne bygningen, og liknende er forsøkt ved andre universiteter.

Folket i USA utgjør ei enorm revolusjonær kraft, som på lang sikt vil styrte den herskende klassen i USA. Tidligere

har det vært store motsetninger mellom breie lag av folket og bekjemperne av imperialistpolitikken, særlig studentene. Men studentene, som har gått i spissen for å reise en folkeopinion mot krigspolitikken, har i økende grad innsett nødvendigheten av støtte hos det arbeidende folk. Enheten mellom arbeiderne og studentene har i første rekke slått gjennom hos de ansatte arbeiderne på universitetene. De revolusjonære studentene når også ut til stadig større deler av arbeiderklassen med sin propaganda.

Derfor er oppsvinget i kampen mot Nixons krigspolitikk farligere for herskerne enn noensinne. Den dagen de breie laga av folket, og ikke bare studentene, samler seg for å gjøre slutt på denne politikken, er ikke langt unna.

Antikrigsmøte ved New York-børsen 8. mai

VÅR KAMP ER HELE... fra midtsidene

landet at retten ikke lenger er en trusel mot oss. Vi sa fra at vi ikke ville møte opp. Arbeidsretten er ingen rett, men en urett. Vi sto samlet om å avvise den. Derfor torde de ikke sette den. Det gjorde de i virkeligheten heller ikke i Odda. Det ser ut til at den har utspilt sin rolle.

– NAF har uttalt at de streikende vil bli gjort ansvarlig for bedriftens tap.

– Dette er bare et fugleskremsel – det ser farlig ut, men betyr ingen ting. Vi har ingenting å betale med. Det hele er et latterlig påskudd. La dem bare prøve å sette oss inn – vi betaler ikke.

– I en del aviser har det vært hets mot de streikende. Hvorfor?

– Tidligere har vi tatt avstand fra slike splittelsesforsøk. Dette er ingen snever partipolitisk kamp, men en politisk og økonomisk kamp for rettferdige krav. Rogalands Avis hengte seg opp i en uttalelse fra Kjell Pettersen og prøvde å drive en kile inn i streikefronten. Men reaksjonen fra de streikende var så sterk at de har blitt forsiktigere med slike angrep nå.

– SUF(m-l) uttalte i «Åpen Post» at de ville samle inn penger til de streikende arbeiderne i Sauda. Hvordan ser dere på dette?

– Vi tar imot støtte der vi kan få den. Vi vil ikke avvise hjelp fra folk som mener vi fører en rettferdig kamp. Marxist-leninistene var først ute med støtte til oss. At SUF(m-l) samler inn penger til oss, er en bra ting. Etter alle sympati-erklæringer som er kommet inn, ser vi hvilken brei støtte vi allerede har fått. Vi betrakter vår kamp som en del av hele det arbeidende folkets kamp. Til nå ser det ut til at vi skal klare oss økonomisk under streiken.

– Rekner dere med at streiken blir langvarig?

– Vanskelig å si, men vi rekner med det. Vi forbereder sjølsagt arbeiderne på at kampen kan bli langvarig og hard.

STATEN MOT FOLKET fra side 3

Undertrykkelsen av demonstrasjoner og streiker og forfølgelsen av marxist-leninistene og progressive aktivister, retter seg ikke bare mot de som i dag direkte rammes. De truer hele folket. Fra Tyskland i mellomkrigstida veit vi at om opptrappinga av borgerskapets voldsbruk får skje ubesvart, vil hele tida vegen være åpen for en enda hardere undertrykkelse på stadig flere felter, – av tale- og trykkefriheten, av større streiker, av ikke-kommunistiske demokratiske organisasjoner osv.

De kapitalistiske landenes politiske styresett er ikke fascistisk i dag – for de flestes vedkommende. Men hver borgerlig voldsaksjon, hvert politiangrep mot folket, som ikke blir slått tilbake, er en spire til økende fascistisk offensiv. Det er i hele folkets interesse at de brune frøene som politi- og retts-overgrepene representerer, blir ettertrykkelig knust.

Folkets og kommunistenes kamp vil alltid bli møtt med undertrykkelse, og undertrykkelsen øker når kampen har framgang. Hvordan skal denne utviklinga kunne møtes?

Svaret er enkelt: De reaksjonære tiltakene må møtes med økt kamp både mer militant og mer omfattende. Slagene mot klassestatens angrep må gjøres stadig hardere, og stadig flere må mobiliseres til

å legge vekt bak slagene. Stadig større grupper av folket må mobiliseres, bli overbevist om nødvendigheten av skjerpet kamp, og samle kreftene i konsentrerte støt. Kommunistene vil mer og mer evne å forene seg med massene og dermed kunne lede folkets kamp bedre. La oss forene oss for å slå angrepene tilbake!

ANGREPENE PÅ SOR fra side 3

Likningsmyndighetene kjenner sjølsagt sine egne beslutninger. Saken er at man søker å bringe SOR sentralt i miskreditt og å finne nye påskudd for framstøt. Vi skulle gjerne vite om andre studieorganisasjoner har vært utsatt for liknende!

– Har noen av de andre studieorganisasjonene tatt til orde for å støtte dere?

– Nei, de har påstått at slike episoder som den i Rana ikke kan forekomme i deres organisasjoner, men «bare i SOR». De har opptrådt skinnhellig i møtene i Samnemnda for studiearbeid. Sjøl har vi undersøkt virksomheten til flere andre studieorganisasjoner, – bl. a. ved å snakke med tidligere medlemmer. De har gitt oss et interessant materiale.

– Hvordan er framtidsutsiktene til SOR etter denne aksjonen?

– SOR sentralt kan ikke lastes for misligheter i samband med støtte til studiearbeid. Vi kan derfor ikke ekskluderes fra Samnemnda. Men borgerstaten bruker bare sine regler i den grad det passer den. Derfor har også representanter for departementet uttalt at det sjøl «akter å avgjøre hvem man anser kompetent til å forvalte statsmidler».

Det er en dårlig ting at vi mister statsstøtten. Men studiearbeidet hos revolusjonære og progressive vil sjølsagt fortsette. Samtidig er det bra at staten må tone reint flagg, sier Sverre Knutsen til Klassekampen.

8. MAI – KAMP MOT... fra side 4

en effektiv organisering, dvs. en uformell, men reell ledelse for kampen.

Dette vil også kunne bidra til å sikre anti-imperialistene mot fascistiske provokasjoner som forsøker å ramme det anti-imperialistiske arbeidet gjennom å «delta» i spontane aksjoner for å ta i bruk midler som skader og svekker saka.

TÅREGASS MOT...

fra side 4

kvelds oppsetting vært mulig, og mens Larviks kinosjef og politimester kjekler om hvem som skal betale politiets overtid, ruster anti-imperialistene seg til ny og mer effektiv kamp.

MOBILISER MOT GREEN BERETS!

Erfaringene viser altså at Green Berets fortsatt blir forsøkt satt opp rundt om i landet. De mest reaksjonære delene av borgerskapet skyr ingen midler for å få vist Warner Bros' propaganda for folke-mord. Å hindre at filmen blir vist er derfor en viktig anti-imperialistisk oppgave. Da Green Berets ble forsøkt vist i Oslo, ble filmen resolutt stoppet. Derfor forsøker agentene for det amerikanske filmselskapet å få filmen satt opp

på mindre steder, i allianse med politiet og lokale høyrekrefter. Bare gjennom å mobilisere til kraftige masseaksjoner mot filmen kan vi hindre at denne politikken lykkes. Det er derfor viktig at alle anti-imperialister forbereder folk på hjemstedet om at filmen kan bli satt opp også der, og forklarer hvorfor dette må hindres. Start en debatt om Green Berets og skap en folkeopinion mot filmen som gjør det umulig for reaksjonære kinosjefer å våge seg frampå med noen oppsetting. Men trekk samtidig flest mulig med i å forberede aksjoner mot filmen dersom den likevel blir annonsert. Seier for FNL!

Fortsatt kamp mot Green Berets!

REVOLUSJONÆR... fra side 5

den sosialistiske revolusjonen. Marxist-leninistenes røtter i massene gjør det også mulig å forsvinne blant massene om nødvendig – å kunne «svømme som fisken i vannet». Dessuten er massearbeidet en forutsetning for rekruttering og oppslutning fra massene, og dermed for marxist-leninistenes organisatoriske vekst. At marxist-leninistene har mange medlemmer og mange sympatisører gjør mer enn noe det vanskelig for politiapparatet å kartlegge dem. Masselinja er dermed det beste sikkerhetsarbeidet. Marxist-leninistene er ikke redde for å selge aviser, snakke med folk, demonstrere osv. De forsvarer seg for å kunne forsvare folkets interesser, – ikke av egen nytte.

Det er ikke nok at marxist-leninistene enkeltvis og deres organisasjoner viser revolusjonær årvåkenhet. Også de uorganiserte vennene og sympatisørene til kommunistene har interesse av og ansvar for kommunistenes sikkerhet. En av måtene de uorganiserte kan støtte marxist-leninistene på, er ved å utvise revolusjonær årvåkenhet. Også de uorganiserte vennene og sympatisørene til kommunistene har interesse av og ansvar for kommunistenes sikkerhet. En av måtene de uorganiserte kan støtte marxist-leninistene på, er ved å utvise revolusjonær årvåkenhet.

Dette innebærer bl. a. at hvis de veit om visse folk som er medlemmer av marxist-leninistiske organisasjoner, så skal de holde tett med det.

Hvis de kjenner til interne opplysninger om marxist-leninistenes organisasjon, deres virksomhet, taktikk, beslutninger eller ledere, skal de holde disse for seg sjøl.

De skal spesielt være aktsomme i disse sakene når det gjelder bruk av telefon, brev etc. samt med samtaler på offentlige steder som kan overhøres av andre.

SIPOS METODER fra side 5

overvåkningsmessig interesse, er sakarkivet. Et slikt arkiv er nødvendig hvis overvåknings tjenesten skal kunne klare sine oppgaver.

– «Postforsendelser og telegrammer kan kopieres, og telefonsamtaler tas opp på bånd eller på annen hensiktsmessig måte. Viser det seg at det kontrollerte er uten betydning, skal mulige kopier eller opptak straks tilintetgjøres.»

METODENE

Selvsagt benytter Overvåkningspolitiet seg av en rekke metoder i sitt registrerings- og spionasjearbeid som ikke (eller bare overflatisk) er omtalt i statsministerens sensurerte «sammenfatning»

RØDE FANE

Utgitt av marxist-leninister i NKP
Postboks 3644, Oslo 1.

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE – KINA

Normannsgt. 48 B, OSLO 6

RØDE KINA

RØDE GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).

for vietnam

Utgitt av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

av Mellbye-utvalgets hemmeligholdte innstilling. Norske og internasjonale erfaringer viser at følgende midler er de viktigste:

– Telefonavlytting. Denne skjer både ved å ta opp samtaler på bånd, og gjennom å bruke telefonrøret som lytteapparat mens telefonen ikke er i bruk.

– Brevsensur og sabotasje. Dette gjennomføres både ved ulike former for brevåpning og ved gjennomlysning. I mange tilfeller fører dette til at post som er adressert til revolusjonære kommunister tar to uker fra Oslo til Hamar, av og til kommer den ikke fram i det hele tatt.

– Lytteapparater av ulike slag, bl. a. peilemikrofoner som kan ta opp samtaler på gata. Hensikten med dette er som vanlig å skaffe seg detaljerte opplysninger om den revolusjonære bevegelsen.

– Fotografering og filming. Dette foregår særlig under demonstrasjoner. Som vist i billedmontasjen er dette spesielt mye benyttet nå. Det SIPO oppnår er dels å feste fotos til personopplysningene i arkivet, dels å skaffe seg bilder som så seinere kan kombineres med navn. Fotografering under såkalte «ulovlige» aksjoner har i tillegg som hensikt å lette arrestasjoner.

– Forskjellige typer agenter, f. eks. sivilpoliti, som blander seg med deltakerne i demonstrasjoner, eller vervete, mer «ubeskrevne» folk som forstår seg på politisk infiltrasjon i kommunistiske organisasjoner.

For mange vil kanskje disse overvåkningsmetodene fortone seg som en amatørmessig James Bond-lek, fjernt fra det politiske livet og klassekampen. Men revolusjonære verden over har gang på gang fått erfare at politiets politiske registrering kan være livsfarlig for folkets revolusjonære organisasjoner dersom det ikke er truffet effektive motiltak som hindrer og vanskeliggjør mest mulig av Overvåkningspolitiets arbeid. Derfor bør både fotomontasje og artikkelen om revolusjonær årvåkenhet studeres grundig av alle anti-imperialister og andre progressive.

NY FRAMGANG FOR... fra side 8

ismen og USA-imperialismen. Al Fatah har helt siden februar prøvd å gjøre PLO, den palestinske frigjøringsorganisasjonen, til rammen om denne nasjonale fronten. Stadig flere organisasjoner har sluttet seg til denne linja, og dette har bl. a. ført til opprettinga av den palestinske våpenkommando (P. A. S. C.) i april 1969.

Dette har resultert i økt samordning av aksjonene, og i løpet av det året P. A. S. C. har eksistert, har over 5000 aksjoner blitt rettet mot Israel i dens regi.

Borgerpressa har prøvd å gjøre stort nummer av motsigelsen mellom Al Fatah og organisasjonen PFLP (Folkefronten for Palestinas frigjøring). PFLP er den eneste viktige organisasjonen som ikke er med i P. A. S. C. Al Fatah legger imidlertid stor vekt på at det ikke er noen antagonistisk motsigelse mellom dem og PFLP, og i et intervju med Al Fatah i Free Palestine (des. 69) uttrykker de tru på at PFLP også vil slutte seg til PLO og P. A. S. C. så snart de blir klar over «den virkelige situasjonen».

Opprettelsen av Felleskommandoen som omfatter alle frigjøringsorganisasjonene (10. februar) etter den jordanske regjeringas mislykte forsøk på å knuse geriljastyrkene i Jordan, tyder på at Al Fatah får rett i dette. De harde kampene på grensen mot Libanon vil utvilsomt føre med seg at denne utviklinga fortsetter.

ALBANIA: STØRST... fra side 8

samfunnets liv og kontrollerer alle deler av produksjonen.

Produksjonsplanene legges fram for arbeiderne på hver fabrikk og blir ofte økt som følge av dette. Administrasjonen må til enhver tid åpne kontorer og regnskapsbøker for kontroll av arbeiderne.

Folk som ikke deltar i direkte produktivt arbeid, jobber minst en måned i året, på enkelte fabrikker opp til halve dagen, som kroppsarbeidere.

Metoden med kritikk, sjølkritikk og korrigering preger alle områder av produksjonen og samfunnslivet ellers – gjennom veggavis-debatter og demokratiske rådslagninger på allmannamøter på fabrikkene.

På denne måten sikrer den albanske arbeiderklassen ikke bare en sterk økonomisk vekst, men også en vareproduksjon som tjener folket.

SOVJET MOT INDO-KINA... fra side 9

imperialismen. Det er et nytt bevis på at de begår dette forræderiet for å bekjempe hovedfienden, Folkets Kina, som utgjør den viktigste inspirasjonen for alle verdens revolusjonære folk, og som dermed også er revisjonismens farligste fiende.

LÆRDOMMER AV... fra side 11

Vi lærer krigføring i selve krigen», og derfor er det viktig å lære av de feila som er begått. Det viktigste er å analysere hvordan masselinja er praktisert.

Prinsippet «fra massene, til massene» gjør det nødvendig med grundige undersøkelser av hva massene mener, og må ikke baseres på tilfeldige inntrykk. Det er opplagt blitt gjort feil som resultat av dette. Et eksempel er da parolen om husleiestreik ved studentbyene i Oslo ble lansert og ikke fikk stor nok oppslutning. Mangel på undersøkelser fører til subjektivisme i planlegginga. Denne subjektivismen har blant annet gitt seg utslag i ei undervurdering av borgerlige ideers makt over studentene, f. eks. har mange studenter virkelig trodd at de forskjellige utredningsutvalga som var nedsatt av regjeringa ville bety at krava ble innfridd.

I tråd med denne subjektivismen har også propaganda/agitasjon blitt undervurdert foran enkelte aksjoner.

Ei forutsetning for at studentene skal kunne møte statens og monopolkapitalens ulike angrep til høsten, er at erfaringene fra denne våren blir grundig studert, og at Mao Tsetungs og Georgi Dimitrovs anvisninger i masselinje og enhetsfront også blir studert på skapende vis.

BESTILL ML-MATERIELL FRA KLASSEKAMPENS DISTRIBUSJON, BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIRO 20 81 66

Jeg bestiller mot oppkrav:

(I tillegg til prisen kommer portoutgifter.)

..... sett av Klassekampen, årgang 1969, 2–11: kr. 7,50.

..... eksemplarer av Klassekampen nr. 7–8/1970 for kr. 1,- pr. eks.

..... abonnement på Klassekampen for et år: kr. 12,-, halvår: kr. 6,-.

..... abonnement på Røde Garde for et år: kr. 7,-.

..... sett av grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning m/studieplan: kr. 30,-.

..... eksemplarer av Marxisms politiske økonomi m/studieplan: kr. 4,-.

..... eksemplarer av Mao Tsetung: KKP's rolle i den nasjonale krigen og to andre artikler: kr. 4,-.

..... eksemplarer av Dimitrov: Om folkefronten: kr. 4,-.

..... eksemplarer av SUF(m-l)s skoleavis Til Kamp nr. 2/70: kr. 0,25.

..... eksemplarer av jubileumspakat, Lenin (to farger): kr. 5,-.

..... eksemplarer av Mao-plakat i 4 farger: kr. 7,50.

..... eksemplarer av sort/hvitt plakater av Marx, Engels, Stalin, Hoxha og Ho Chi Minh: kr. 3,-. Spesifiser hvilke.

..... eksemplarer av plakat «De fem store»: kr. 3,-.

..... eksemplarer av Materiale til spørsmålet om Stalin: kr. 2,-.

..... eksemplarer av gratis bokliste over ML-litteratur.

Beløpet kan også forskuddsbetales, enten over giro eller i form av frimerker. Legg til kr. 2,50 i portoutgifter.

Navn:

Adresse:

Poststed:

KINA I DAG

Utkommer hver måned
Inkognitogata 11, Oslo 2.

FRITT NORGE

Organ for Kampen Norge ut av NATO,
Postboks 1578, Vik, Oslo 1

NORDISKE ML-ORGANER:

SVERIGE:

M-L GNISTAN. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Utgitt av KFML. Abonnement: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Årsab. kr. 15,- til p. g. 4 86 37.

MARXISTISK FORUM. Teoretisk tidsskrift. Abonnement: Peterson, Studentstaden 10 Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p. g. 67 26 56.

CLARTE. Organ for Svenska Clarteförbundet. Abonnement: Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p. g. 25 17 80.

DANMARK:

KOMMUNIST. Organ for KFML. Abonnement: Buen 11 V 2000 København F. Årsab. kr. 15,- til p. g. 14 08 07.

MARXISTISK-LENINISTISKE STUDIEBREVE, c/o Kommunist, Buen 11 V 2000 København F.

ROD FRONT. Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B, 2100 København Ø. Kr. 10,- pr. år.

LÆRDOMMER AV STUDENTKAMPEN

Sammen med arbeidsfolk har studenter og annen ungdom under utdanning i vår ført framgangsrik kamp mot den økonomiske forverringa. Den samla kampen *mot all moms*, gikk etter innføring av momsens 1. januar 1970, over i en ny fase i kampen *for full kompensasjon*. Aksjonene i løpet av våren har nådd stadig høyere nivå. Fra den samla *enheten bak krava* i januar, den 100 % effektive *generalstreiken* i mars, den utvida enheten mellom *alle grupper av utdanningssøkere*, enheten med *arbeidsfolk* under lønnsoppgjøret og Norgas-konflikten, til den *militante* okkupasjonen av regjeringsbyggets resepsjon. De studerende massene har stadig trengt staten på defensiven, og sjøl om de konkrete krava ikke er innfridd på det nåværende tidspunkt, så har aksjonene gitt *erfaringer* som vil utvikle kampen videre til høsten.

MARXIST-LENINISTENES LEDENDE ROLLE

Marxist-leninistene som behersker arbeiderklassens revolusjonære teori, Mao Tsetungs tenkning, har evna å stille de riktige parolene som har fått massene til å slutte enhetlig og organisert opp om kampen mot forverringa. Formann Mao sier:

»Vi må vie massenes velferd stor oppmerksomhet, helt fra spørsmålene om jorda og arbeidet og fram til spørsmålene om brensel, ris, matolje og salt. ... Alle disse spørsmålene som gjelder massenes velferd må alltid stå på dagsordenen.»

SUF(m-l): FRA POLITISK MILITÆRNEKTING TIL

AGITASJON PÅ MOEN

22. april sendte Sentralkomiteen i SUF(m-l) ut denne pressemeldinga:

I 60-åra har en del progressiv ungdom nektet militærtjeneste. De har begrunnet dette klart politisk. SUF(m-l) har gitt sin støtte til politisk militærnektning og fortsetter å gi støtte til all progressiv og riktig motstand mot NATO og mot militærvesenet som redskap for den herskende klasse.

Men politisk militærnektning har ikke vært til hjelp for soldatmassen som er utsatt for daglig militær undertrykkelse. Og det er av avgjørende betydning i kampen for sosialismen å utvikle arbeidet blant soldatene. Kommunistene har alltid fulgt Lenins linje om å gå inn i militæret og arbeide mot at militærvesenet kan bli brukt mot arbeiderne. Kommunistene har alltid arbeidet for å vekke soldatene til revolusjonær bevissthet. Dette arbeidet er en av forutsetningene for at arbeiderklassen skal kunne knuse borgerskapets diktatur

SOLDATAKSJON PÅ HASLEMOEN

På Haslemoen i Hedmark organiserte soldatene en kort streikeaksjon den 22. april som svar på den militaristiske undertrykkninga.

Da soldatene kom for å spise kl. 12, var døra til spisesalen stengt.

Klokka ble fem, ti og femten minutter over tolv, men vakthavende offiser, til daglig kalt *Adolf*, holdt fortsatt døra låst. Soldatene bestemte seg da til å streike, og gikk samlet tilbake til brakke-ene, åpnet vinduene og ropte slagord hvor de krevde at *Adolf* skulle fjernes, og rett til å spise uten å bli forstyrret. Avdelingene som ikke var direkte berørt av episoden, stilte seg solidarisk med de streikende, for det samme kunne jo skje dem. Da de høyere offiserene kom til stede, var praktisk talt hele leiren i militært opprørsstemning. De kunne ikke annet enn love å fjerne *Adolf* fra tjenesten den dagen, og lovte at soldatene skulle få spise i fred til fastsatt tid heretter.

Episoden fra Haslemoen viser at offiserene står maktesløse når soldatene samlet vil kjempe.

Det var med lærdom av denne anvisninga marxist-leninistene lanserte *de konkrete krava* som ble stilt staten og som fikk studentmassens oppslutning.

Både staten og de ultra-reaksjonære høyre-lederne har hele tida forsøkt å splitte studentene og forsøkt å torpedere kampen. Marxist-leninistene lanserte de langsiktige *kampoppgavene* og konkrete *aksjonsformer* som også fikk studentenes tilslutning.

De fem nøkkeloppgavene var: Militant kamp! Enhet med arbeidsfolk! Slutt opp om FSF's ledelse! Isoler de ultra-reaksjonære! Og Vær forberedt på langvarig kamp! Disse oppgavene har studentmassen tatt lærdom av og fulgt denne våren.

I de enkelte aksjonene har de revolusjonære studentene fulgt Formann Maos anvisninger:

»I hele vårt partis praktiske virksomhet må en riktig ledelse alltid bygge på prinsippet 'fra massene, til massene'. Det innebærer: å sammenfatte massenes (enkelstående og usystematiske) meninger og derpå gå ut i massene med dem (generalisert og systematisert som resultat av studium) igjen, propagere dem og forklare dem, gjøre dem til selve massenes ideer slik at massene holder fast ved dem og setter dem ut i livet, og samtidig bruker massenes handling som prøve på at disse ideene er riktige.»

Ved å praktisere *masselinja* har marxist-leninistene vært den ledende krafta i kampene.

gjennom den sosialistiske revolusjonen.

SUF(m-l) vil i samsvar med vedtak fra sitt 6. landsmøte gå inn i militæret for å forene seg med soldatmassene. Vi vil kompromissløst avsløre for soldatene hva monopolkapitalen vil bruke militærvesenet til. Arbeiderklassen veit av bitre erfaringer at militærvesenet blir brukt mot dem i deres kamp for bedre kår og sosialismen. Når politiet og klassesdomstolene ikke lenger klarer å passe monopolkapitalens profitt, blir militærvesenet brukt.

SUF(m-l) gir sin fulle støtte til soldatenes kamp for bedre kår, til deres kamp for politisk og organisatorisk frihet. SUF(m-l) vil kjempe mot borgerskapets folkefiendtlige og militaristiske indoktrinering av soldatene.

Samtidig er vi klar over begrensningene på denne kampen. Selv om tusener av aktivister innafor militærvesenet vil reise seg til kamp, mangler vi en kraftig nok organisasjon til å samordne og lede kampen mot monopolkapitalens diktatur. Det får vi først når arbeiderbeveg-

Lenin om militærpolitikk

Vårt slagord må være: Bevæpning av proletariatet for å beseire, underlegge seg og avvæpne borgerskapet. Dette er den eneste mulige taktikk for en revolusjonær klasse, en taktikk som følger logisk og er diktert av den kapitalistiske militarismens fulle objektive utvikling. Bare etterat proletariatet har avvæpnet borgerskapet, vil det være i stand til, uten å forråde sin verdenshistoriske oppgave, å kaste alle våpen på skrap-haugen. Og proletariatet vil uten tvil gjøre dette, men bare når denne betingelsen er oppfylt, absolutt ikke før.

Lenin: Den proletariske revolusjons militærprogram, sept. 1916.

En undertrykt klasse som ikke strever med å lære seg våpenbruk, eller skaffer seg våpen, fortjener bare å bli behandlet som slaver. Dersom vi ikke er blitt borgerlige pasifister eller opportunist, kan vi ikke glemme at vi lever i et klassesamfunn. Og fra dette er det ingen vei ut, og kan det heller ikke være, uten

FRONTENS BETYDNING

I organiseringa av studentmassene har Faglig Studentfront vært den eneste faglige organisasjon som aktivt har forsvart studentenes interesser. Studentenes og elevenes enhetlige kamp ville vært umulig uten FSF som har vært den organisatoriske krafta i mobilisering, demonstrasjoner og streiker. Studentenes faglige organisasjon har vært et slagkraftig våpen, og har gang på gang tatt initiativet fra de halvstatlige byråkratorganisasjonene Norsk Studentunion og Studenttinget, som på ingen måte har kunnet være noen ledelse i kampen. Det at kampene denne våren har hatt framskritt, skyldes utvilsomt FSF's organisering av massene på grunnplanet, og konsolidering av frontkaderen.

Forts. s. 10

Studentene samlet seg i Regjeringsbygget og krevde konkret svar på krava sine

STUDENTERSAMFUNNENE:

FRAMGANG FOR RØD FRONT

Rød Front-bevegelsen i studentersamfundene har denne våren hatt stor framgang og vunnet verdifulle erfaringer. De revolusjonære studentenes parole for arbeidet har vært: GJØR STUDENTER-SAMFUNDENE TIL EN SIKKER STØTTE I ARBEIDERNES, SKOLE-ELEVENES OG STUDENTENES KAMP! Den framgangsrike *faglige* kampen som de studerende massene har ført denne våren, har styrka oppslutninga om de revolusjonære Røde Frontene. Erfaringene som er vunnet, viser at linja med å knytte arbeidet i studentersamfundene til arbeidernes og studentenes interesser er riktig. Samtidig må vi, for å ha framgang, fylke våre sanne venner om oss, kjempe mot høyre, sosialdemokratene og revisjonistene på det skarpeste, og nytte metoden med stadig agitasjon blant massene.

Rød Front i Oslo har styrket den ledende stillinga i DNS som ble vunnet sist høst. Rød Front-styret har konsekvent stilt Samfundets talerstol, økonomi og administrative apparat i folkets

tjeneste. Og gjennom grundig propaganda og agitasjon dette semesteret la de grunnlaget for seieren den 9. mai, da de fikk 568 stemmer og slo den høyresosialdemokratiske »fronten» med over 100 stemmer. Dette er stor framgang fra forrige valg. Høyresida har i løpet av denne våren blitt fullstendig knust, de stilte ikke en gang kandidat-styre, men valgte å støtte sosialdemokratene og revisjonistene.

Rød Front i Bergen var bare 10 stemmer fra å vinne valget. Dette var også et stort framskritt. Den blåbrune kandidaten oppnådde knapt førti stemmer, hvilket er to-trehundre stemmer mindre enn ved forrige valg, der de vant. Det var et borgerlig »sentrums»-alternativ som såvidt klarte å hindre Rød Front fra å vinne styrestillinga.

Rød Front i Trondheim fikk etter bare ett semesters valgkamp et oppsiktsvekkende godt resultat. Studentersamfundet i Trondheim har tidligere vært dominert av »upolitiske» høyre-styrer, men den sterke oppslutninga om

de revolusjonære viser at det var riktig å heve Rød Front-fanen i Trondheim, og at grunnlaget for videre arbeid er til stede.

Det viktigste for Rød Front har ikke vært å vinne valgene, men å bruke samfundets talerstol, kjempe om resolusjoner og bevilgninger for å vinne nye krefter til den revolusjonære bevegelsen. Å vinne styrene er bra, men langt mindre viktig enn dette. I arbeidet i studentersamfundene må en aldri satse alt på kortsiktige seire. Vi ser overalt at sjøl om de reaksjonære og de revisjonistiske grupperingene og deres ledere blir nedkjempet, avslørt for massene og på den måten blir politisk bankerott, så er borgerskapet fremdeles i stand til å stable på beina nye grupperinger og ledere for å føre kampen på villspor. Når høyre og revisjonistene blir nedkjempet hver for seg, da slår de seg sammen i kamp mot de revolusjonære. Kampen i studentersamfundene har vist at når de gammeldagse sosialdemokratiske ideene er slått konkurs, så stabler student-småborgerne på beina de samme ideene og selger dem under navnet »populisme». På grunnlag av dette må de revolusjonæres arbeid i studentersamfundene følge linja med *langvarig kamp*. Den største faren ligger i å tro på lettvinne og kortsiktige seire.

Det grunnlaget som er lagt denne våren for Rød Front-arbeidet i studentersamfundene, vil sikkert føre til økt framgang. Dette kan lykkes ved å følge ei riktig linje og sjølkritisk kvitte seg med feil. Rød Front vil da kunne oppfylle parolen: GJØR STUDENTER-SAMFUNDENE TIL EN SIKKER STØTTE I ARBEIDERNES, SKOLE-ELEVENES OG STUDENTENES KAMP!

Glimt fra salen etter Rød Front-seieren i DNS, Oslo.

elsen har bygd opp sitt marxist-leninistiske arbeiderparti.

Vi oppfordrer alle kommunister og røde ungdommer til å gå inn i militæret og forene seg med soldatene.

TIL KAMP FOR DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN!

SOLDATENE SERVERT FISK MED MARK I

STREIK PÅ EGGEMOEN

Maten i forsvaret er ofte av svært dårlig kvalitet. Dette har i mange tilfeller resultert i at soldatene har krevd forbedringer. Et eksempel på dette er det som hendte på Eggemoen torsdag 14. mai. Soldatene ble den dagen servert fisk med mark i til middag. Både soldatene, deres tillitsmenn og kokkene sto samla og forlangte ny middag. Kokkene viste sin solidaritet ved å tilby seg å lage ny middag for alle soldatene. Proviantforvalteren nektet imidlertid dette, og sa »at liknende fisk hadde vært til kontroll tidligere, hvor det var fastslått at det ikke var mark, men 'tråder' i fisken». Men soldatene nektet å spise og ba om å få tørrmat i stedet. Dette ble de også nektet.

Soldatene og tillitsmennene ble enige om å svare på dette ved å gå til matstreik neste morgen. På et hyggemøte om kvelden ble det fatta et enstemmig vedtak, som bl. a. gikk ut på at soldatene skulle få kontroll med kostøret. De forlangte i den forbindelse å få ei vekt på kjøkkenet slik at de kunne kontrollere rasjonene. De ville ha garanti for at maten som kom var spiselig, og de krevde at proviantforvalteren skulle møte opp i leiren og svare på spørsmål.

Kompanisjefen og en del andre offiserer skjelt ut soldatene og nektet dem ny mat. Men utpå kvelden måtte kom-

panisjefen gi seg, og middagsmaten ble laga og servert klokka ett om natta. Grunnen til at han måtte gi seg var at soldatene nektet å gå til køys før de fikk mat. I matsalen ble soldatene likevel enige om å gjennomføre frokoststreik neste morgen for å vise at de mente det alvorlig når de satte fram sine krav. Denne streiken ble enhetlig gjennomført (tre streikebrytere ble pepet ut), og offiserene fikk panikk.

Etterat fisken hadde vært til prøve, der det ble slått fast at den var uspiselig, begynte offiserene å legge skylda på hverandre for at soldatene ikke fikk skikkelig fisk til middag. Men de ble enige om at de skulle unngå å gi soldatene mat av dårlig kvalitet for framtida. På den måten hadde den enhetlige kampen gitt seier.

Under den interne krangelen i toppledelsen ble det også påvist at proviantforvalteren og en del andre offiserer hadde drevet direkte underslag. Regnskapet viste bl. a. at det var sendt opp mer egg enn det som hadde kommet fram. Offiserene hadde tatt resten sjøl. Det hele endte med at fra nå av skulle soldatene få forelagt regnskapet for hver måned, slik at de kunne få kontroll med den maten de skulle ha.

Denne seieren for soldatene på Eggemoen er en kjærkommen erfaring for alle landets soldater.

Rød Arbeiderfront viste en markert styrke under en rekke arrangementer over hele landet. Her et utsnitt fra toget i Oslo som samlet 3 500 Rød Arbeiderfront - sympatisører.

Det gikk Rød Arbeiderfront-tog i åtte byer 1. mai 1970: Bodø, Sandnessjøen, Trondheim, Ålesund, Bergen, Notodden, Tønsberg og Oslo. I tillegg ble det arrangert torgmøter i ytterligere fire byer: Svolvær, Moss, Kragerø og Drammen, samt innemøter på omlag ti steder. Over 8000 mennesker sluttet opp om disse arrangementene. Dessuten ble det holdt stands med salg av revolusjonær litteratur på en rekke steder.

Tidsskriftet Røde Fanes forslag til rammeprogram ble lagt til grunn for alle arrangementene. Det ble på de fleste steder dannet uavhengige komiteer bestående av arbeidere, skoleelever og andre. Komiteene sto for det politiske og praktiske arbeidet i samband med de ulike arrangementene. Marxist-leninistene har på alle steder utgjort ryggraden i arbeidet, men på flere steder har også progressive SF-ere, NKP-ere og Arbeiderpartifolk sluttet opp om Rød Arbeiderfront 1. mai.

Den politiske kvaliteten av Rød Arbeiderfront 1970 må ses fra flere sider. For det første representerer årets front en politisk utvikling av grunnlaget for 1. mai-samarbeidet. Røde Fanes rammeprogram ga fronten en felles og avansert politisk plattform. Framgangen fra 69 er her tydelig.

Rød Arbeiderfronts relative styrke i forhold til SF, NKP og DNA-Samorg-arrangementene har mange steder vært overveldende.

Når det gjelder Rød Arbeiderfronts evne til å mobilisere massene til støtte for den revolusjonære bevegelsen, har resultatene vært ulike. Formann Mao

OSLO

«Komiteen for Rød Arbeiderfront 1. mai» i Oslo besto av enkeltpersoner

fra Solidaritetskomiteen for Vietnam og klubbformann Kjell Hovden fra Norgas holdt anti-imperialistisk og faglig appell.

Demonstrasjonen var i en viss grad dominert av det store antallet ungdom fra arbeidsplasser, men særlig fra de ulike skoleslag. Hovedoppgaven til neste år blir å utvide det bruholdet som er vunnet blant byens fagorganiserte arbeidere. Å knytte enda nærmere an til massens umiddelbare behov og å få vekk en viss fargelos ensformighet i agitasjonsarbeidet blir her viktig.

Kvelden 1. mai arrangerte Rød Frontstyret i studentersamfunnet åpent møte i Universitetets Aula og samlet omlag 1200 mennesker. SUF(m-l)s formann Pål Steigan holdt talen for dagen, og SUF(m-l)s teatergruppe viste stykket «Hva må gjøres?». Møtet ble avviklet under høy revolusjonær stemning. Det ble solgt ca. 4000 eksemplarer av Klassekampen denne dagen!

BERGEN

I Bergen gikk mellom 5–600 i Rød Arbeiderfronts demonstrasjonstog. Det

1. MAI 1970

let omlag 250 tilhørere og hovedtaler var Pål Steigan. Trass i at avviklinga av møtet var preget av dårlig grep om det tekniske ved arrangementet, betydde det en stor framgang fra året før, da det bare ble avholdt stands i byen.

Eva Berg, medlem av redaksjonskollektivet i tidsskriftet Røde Fane, var hovedtaler på torgmøtet i Kragerø. Møtet samlet 350 tilhørere. Til sammenlikning kan nevnes at SFU-formannen samlet 30 til SF's møte. Også Samorgs arrangement var atskillig mindre enn Rød Arbeiderfront. Godt forarbeid og en rød 1. mai i Kragerø.

I Tønsberg gikk 120 i tog, og hele 400 overvar torgmøtet der jernarbeider Øivind Halvorsen holdt talen. Møtet og toget ble utmerket avviklet, såvel politisk som teknisk. Arrangementet samlet folk også fra nabobyene Larvik, Horten og Sandefjord, og 200 Klassekampen ble solgt.

Komiteen i Notodden besto av ML-ere samt progressive fra SF og NKP og kom tidlig i gang med forberedelsene. 80 røde arbeidere og ungdommer gikk i tog med 23 transparenter med paroler fra 13-punktsprogrammet. Georg Vaagen holdt

Nord-Norge. 200 mennesker toget gjennom gatene i byen, og torgmøtet med jernarbeider Victor Stein som taler samlet det dobbelte. Med i komiteen var en AUF-er som meldte seg ut av AUF dagen før 1. mai etter å ha blitt angrepet av de sosialdemokratiske lederne for å delta. I et avisinnlegg konstaterte han at AUF er et politisk lik, og at alle med proletært klassestandpunkt bør melde seg ut. Rød Arbeiderfront-arrangementet ble det eneste av betydning i Bodø i år, og få la merke til at Arbeiderbladets redaktør skulle holde tale i skolens aula.

I Porsgrunn/Skien hindret sosialdemokratene Rød Arbeiderfront i å få plass til utemøte. Det ble arrangert innemøte i Folkets Hus med omlag 100 tilhørere. Ester Bergerud talte om partiet, og etterpå var det god diskusjon og en anti-imperialistisk resolusjon ble vedtatt. 395 eksemplarer av Klassekampen ble solgt i Nedre Telemark. SF's Berge Furre samlet bare 50 til SF's møte, og i Samorgs tog gikk ca. 100 med tre plakater.

Svein Johnsen, formann i Solidaritetskomiteen for Vietnam, talte til 60 på innemøte i Kristiansand S. På Røros ble

Rød Front-demonstrasjon i Trondheim

Stor framgang for RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI

lærer oss: «Ta utgangspunkt i massenes umiddelbare behov..... Med dette som grunnlag må massene hjelpes til å forstå de enda større oppgavene i den revolusjonære krigen, slik at de støtter revolusjonen og utvider den til å omfatte hele landet og kjemper helt til revolusjonen har vunnet definitiv seier.»

Frontens evne til å mobilisere den progressive ungdommen og de intellektuelle har vært utmerket, særlig i de store byene. Når det gjelder å mobilisere massen av norske arbeidere, er de oppgavene som står igjen naturlig nok atskillig større. Selv om framgangen i år var åpenbar en rekke steder.

Som helhet har 1. mai-arrangementene 1970 markert et betydelig oppsving. Framgangen har vært størst der masselinja er blitt best praktisert. Men en del steder er det gjort feil som må studeres og oppsummeres slik at massearbeidet kan utvikles. Slik vil 1. mai neste år utvilsomt bli enda rødere og hele den revolusjonære bevegelsen enda sterkere.

tilsluttet SF, NKP, SUF(m-l), Kampangen Norge ut av NATO og Faglig Studentfront. I det forberedende arbeidet ble det trukket med progressive arbeidere, skoleelever, studenter og intellektuelle. Disse planla agitasjonen og diskuterte seg fram til egne paroler. Demonstrasjonen samlet omlag 3 500 deltakere under hovedparolene: «Nei til klassesamarbeid – til kamp mot monopolkapitalen!» og «Bekjemp USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen». I toget ble det båret tallrike paroler som fremmet ulike grupper krav, røde faner, FNL-flagg og store bilder av Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Tsetung, Ho Chi Minh og Enver Hoxha. Fremst i toget gikk medlemmene av bedriftsklubben ved Norgas med egne paroler og store bilder av hva som skjedde da de ble overfalt av klassestatens politi.

Tron Øgrim, medlem av sentralkomiteen i SUF(m-l), holdt hovedtalen på Fridtjof Nansens Plass. Ingvar Skobba

var appeller på det etterfølgende torgmøtet ved Torstein Hjeltnes og en representant for Faglig Studentfront. Møtet samlet omlag 1000 tilhørere. 800 eksemplarer av Klassekampen ble solgt i løpet av dagen. Om kvelden 1. mai var alle Rød Arbeiderfronts sympatisører invitert til et revolusjonært festmøte. Svein Holter holdt en inspirerende tale, og kvelden ble avviklet under høy revolusjonær kampstemning. De restene som ennå finnes igjen av SF og NKP i Bergen tuslet bakerst i Samorg-toget med sine egne paroler.

TRONDHEIM

Rød Arbeiderfront-demonstrasjonen i Trondheim samlet 300 deltakere. Den hadde tilslutning fra bl. a. Sosialistisk Elevlag v/Lærerhøgskolen, SFU, Unge Pionerer, Allmannamøtet på Fysikk ved Norges Tekniske Høgskole og FNL-gruppene i Trondheim.

Hovedtaler på torgmøtet, med omlag 600 tilhørere, var Wiggo Knutsen som spesielt tok for seg oppsvinget i den revolusjonære kampen under vårens lønnsoppgjør. Han pekte på de viktige erfaringene Norgas-arbeiderne hadde gjort under sin streik, og understreket at disse måtte bringes ut til hele den norske arbeiderklassen. Han berørte også LO-ledelsens forræderi og revisjonistenes svik. Det ble solgt hele 850 eksemplarer av Klassekampens 1. mai-nummer.

FRAMGANG MANGE STEDER

I Drammen startet 1. mai-forberedelsene seint. Massearbeidet var likevel bra da arbeidet kom i gang. Torgmøtet sam-

en god tale for 300 tilhørere. Folk samlet seg i grupper etter talen og diskuterte. Sosialdemokratene samlet 100 på sitt møte.

Moss hadde torgmøte med 200 fram-møtte. Talen ble holdt av Kurt Wolfgramm sekretær i Malersvennens Forening i Oslo. Møtet ble dels hindret av pipende provokatorer. I mai-komiteen, som besto av skoleelever og fagorganiserte, hadde gjort bra forarbeid med spredning av løpesedler i forvegen. 215 Klassekampen ble solgt.

I Ålesund gikk 25 ungdommer i tog. På torget holdt Sigurd Allern tale, og tok utgangspunkt i at sjøl om toget var lite, representerte det utgangspunktet for enhet på et riktig grunnlag. Møtet samlet 250 tilhørere, og på 3 timer ble det solgt de 150 Klassekampen som fantes i byen.

I Sandnessjøen var det ikke gjort noe spesielt forarbeid, men ca. 40 gikk likevel i tog. Samorgs tog var en fiasko. 120 Klassekampen ble solgt.

Bodø hadde det beste arrangementet i

filmen fra Norgas-streiken vist for 30. Det ble videre holdt innemøter i Fredrikstad, Hamar, Gjøvik, Lillehammer, Harstad og Tromsø.

På Nesna kunne ikke arrangement avholdes. En del Rød Front-sympatisører reiste istedet ut til ei kystbygd med plakater om fiskernes problemer og solgte Klassekampen. De ble tatt vel imot, og da de dro, sto folk på land og vinka. Tilbake på Nesna gikk de i tog fra kaia til lærerskolen.

I Svolvær var det 50 tilhørere på et møte.

I tillegg til Rød Arbeiderfront-arrangementene ble det på en rekke steder spredd løpesedler, solgt For Vietnam og Klassekampen fra stands. Nevnes bør det at Hammerfest solgte hele 300 eksemplarer av Klassekampen ved gate- og dørsalg. Det samme antall ble også solgt i Stavanger på 1. mai-dagen. Det ble også delt ut løpesedler og satt opp en Rød Arbeiderfront-stand.

De fleste steder i landet var det framgang fra arrangementene og tiltakene i fjor. Tønsberg, Notodden og Kragerø hadde spesielt stor framgang. Bare et par steder hadde arrangementer i fjor, men ikke i år.

1. mai 1970 var en rødere mai-dag enn det har vært i Norge på mange år. Erfaringene som er gjort vil legge grunnlaget for bedre forarbeid og en enda rødere demonstrasjon av de revolusjonære kreftenes frammarsj neste år.

Fra Rød Arbeiderfronts møte i Oslo under Tron Øgrims tale.

120 deltakere i Rød Arbeiderfront-toget i Tønsberg.